

DE NIEUWE

Lord Raffles

SERIE

GENAAMD

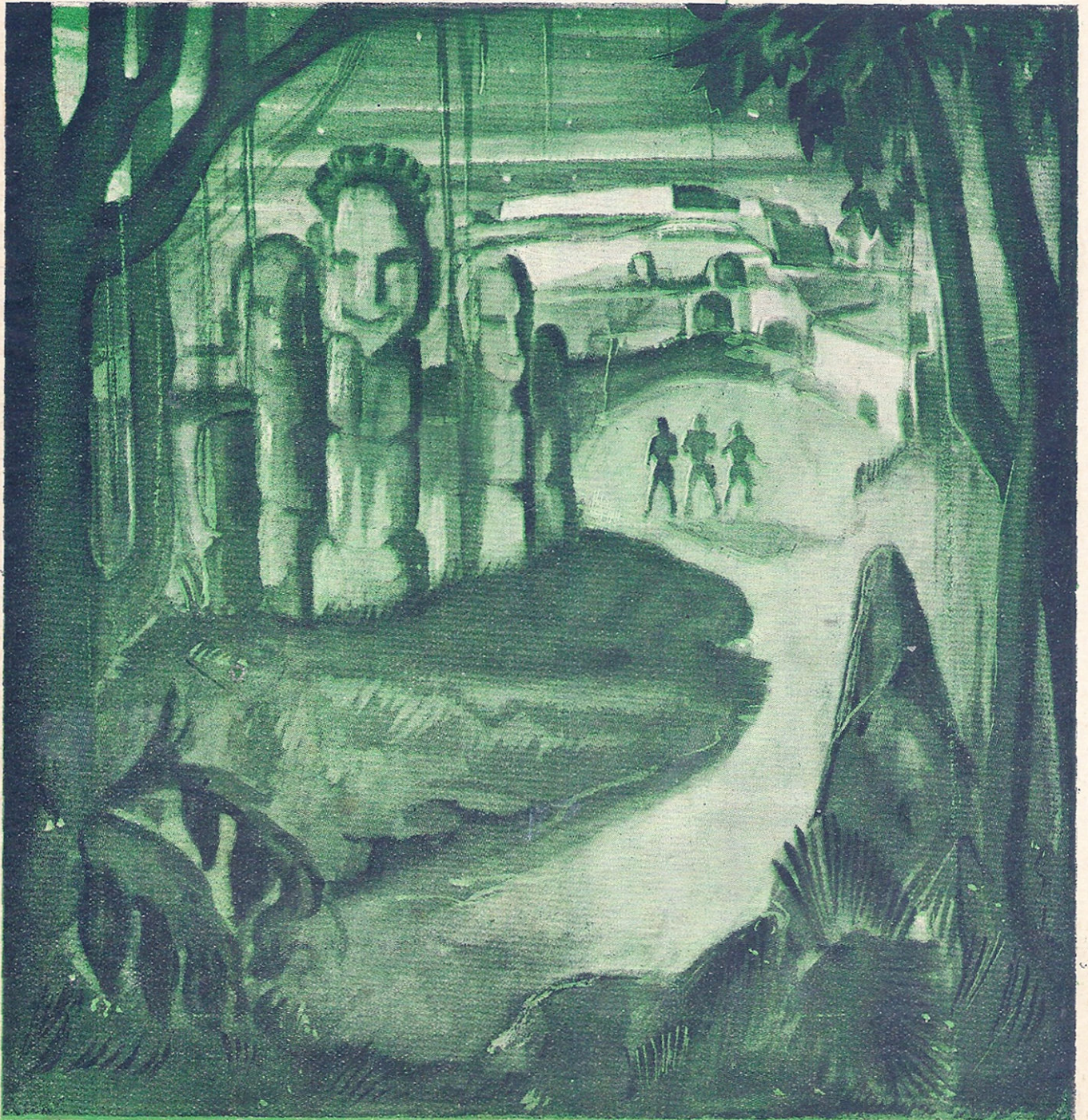
John Raffles

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 6

DE VERLOREN STAD

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Algemeen Depot: «Buteca» Marinisstraat 18 - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

DE VERLOREN STAD

HOOFDSTUK I.

De Noodlanding

Het was omstreeks zes uur in den morgen, toen een kleine stip aan de horizon zichtbaar werd en in trage vlucht, als een ten dode toe vermoeide vogel, zich in zuidelijke richting boven het West-Afrikaanse binnenland voortbewoog. Enkele oogenblikken geleden had de volslagen nachtelijk duisternis plots plaatsgemaakt voor helder daglicht; deze verandering was als bij toverslag gebeurd, zoals altijd in de Equator, waar men niet de geleidelijke overgang kent van dag in nacht en omgekeerd, die eigen is aan de gematigde luchtstreken maar waar, evenals het 's morgens plots volkomen licht wordt, ook de nacht in enkele oogenblikken geheel invalt.

Het vliegtuig naderde meer en meer en wanneer zich in de nabijheid iemand had bevonden, vertrouwd met het vliegwezen, zou hij onmiddellijk opgemerkt hebben dat er met het toestel iets niet in orde was. De streek echter was woest en onherbergzaam en was voor het grootste deel nog maagdelijk oerwoud waar tot nog toe geen blanke was doorgedrongen. Intussen had het vliegtuig enkele spiraalvormige kringen beschreven en was tot op een paar honderd meters gedaald zodat het duidelijk was dat de piloot

naar een geschikt landingsterrein uitzag. Be-nevens de piloot bevonden zich nog twee andere personen in het vliegtuig, die al even ingespannen als de vliegenier naar beneden blikten. Het toestel was van een zeer eigenaardige bouw en week in zeer sterke mate af van de bestaande types. Het meest opmerkelijke was wel, dat er geen reservoirs voor benzine voorzien waren, terwijl de cockpit en de kajuit die met elkaar in verbinding stonden, geluid- en luchtdicht waren. Zoals de lezer waarschijnlijk weet, was het vliegtuig speciaal door Rafles ontworpen, nadat hij door een samenloop van omstandigheden het geheim der atoomsplitsing was te weten gekomen. Enkele liters benzine of alcohol volstonden om zonder bezwaar duizenden kilometers af te leggen, waarbij zonder moeite een snelheid van vijftienhonderd kilometer per uur kon worden bereikt, wat met andere woorden zeggen wil, dat het vliegtuig de snelheid van het geluid overtrof.

Men zal wel begrijpen, dat in dat verband, door Rafles maatregelen getroffen waren geworden, om de bouw van «The Swallow» zoals het sierlijke toestel gedoopt was, met het meest weerstand biedende,

veerkrachtige en onwrikbare materiaal toe te rusten. Hierbij waren allerlei metalen legeringen te pas gekomen van dur-aluminium, synthetische rubber, plastec en plexionglas, waardoor een ongeëvenaarde stevigheid was bereikt geworden. Bovendien was de «Swallow» voorzien van een meerbladige helioschroef, waardoor het toestel in staat was bijna rechtstandig te starten en te dalen.

En toch, ofschoon het vliegtuig waarlijk als onfeilbaar kon worden beschouwd, toch verkeerde het op dit ogenblik in moeilijkheden. De oorzaak daarvan was, voor zover Rafles had kunnen nagaan, een elektrische storm, waarin «THE SWALLOW» plots was terecht gekomen boven het noordelijke gedeelte van Afrika, dat ze omstreeks vier uur in de morgen hadden overvlogen. Het was voor de piloot niet meer mogelijk geweest het gestoorde gebied te ontvluchten door te stijgen, want niet alleen waren de meetinstrumenten, zoals hoogtemeter, kompas, enz. onklaar geraakt, maar ook het hoogteroer luisterde niet meer nauwkeurig naar de druk, terwijl tevens de elektrische spoelen en contacten, alsook de elektrische filtreerbuizen van het plutonium afwijkingen vertoonden. Het was slechts te danken geweest aan de buitengewone stevigheid van het vliegtuig, dat het niet te pletter was gestort en dat de piloot er in geslaagd was door handig manoeuvreren «THE SWALLOW» na twee uur hardnekkig worstelen uit de gevaarlijke zone te loodsen. Nadat het ergste gevaar als bezworen kon worden beschouwd, bleek het nochtans dat het toestel op een of andere wijze in de meest edele delen beschadigd was, en de snelheid steeds beneden de vierhonderd kilometers per uur bleef.

Evenmin als zijn beide vrienden, had Rafles een verklaring kunnen vinden voor deze geheimzinnige elektrische storingen, die zich tot verschillende luchtlagen uitstrekten. Het was nog nooit voorgekomen aan de luchtreizigers dat alle toestellen zonder uitzondering weigerden te werken, terwijl het tevens totaal onbegrijpelijk was dat ook de werking der reactiemotoren in hoge mate gehinderd werd. Gedurende het laatste uur had Rafles dan ook, zoals men dat in pilotentaal noemde: «Blind» moeten vliegen, daar hij helemaal niets meer wist van de positie, die het vliegtuig had, terwijl de nachtelijke duisternis hem voor het overige belet had naar een geschikt landingsterrein uit te zien, iets wat in

de huidige omstandigheden, en gezien het steeds moeilijker werken der motoren, van allerhoogste belang was.

Toen het daglicht plots was aangebroken, hadden de drie mannen dan ook onmiddellijk al hun aandacht besteed aan het landschap onder hen, terwijl de piloot tevens tot op een paar honderd meters daalde. En het «stotteren» der motoren en het gevaarlijk trillen van de romp verwittigde de drie inzittenden dat het hoog tijd werd een geschikt landingsterrein te vinden, wilde men het gevaar niet lopen het vliegtuig op de reusachtige kruinen der eeuwenoude bomen van het maagdelijk oerwoud te zien neerstorten...

De oorzaak waardoor Rafles en zijn vrienden in zulk een netelig parket waren geraakt, was te wijten aan de ontdekking van Inspecteur Marlowe van Scotland Yard, die erin geslaagd was de identiteit van de beruchte avonturier die jarenlang de politie op een dwaalspoor had kunnen leiden, te achterhalen. Na die ontdekking had de inspecteur een bezoek gebracht aan John Rafles in diens woning aan de Regent-Street en daar het de politiemans ondoenlijk was voorgekomen om zijn oversten aan zijn ontdekking te doen geloven, vermits hij daarvan geen enkel bewijs bezat, was hij ingegaan op een voorstel van John Rafles. Hij had zich des te meer tot een vergelijk laten bewegen, daar hij tijdens de oorlogsjaren bij de diensten van de Intelligence Service onder de leiding van John Rafles — deze in de gedaante van Lord William Aberdean — had gewerkt. Rafles had de detective op de hoogte gebracht van zijn voornemens om dezelfde avond, tijdens het gemaskerde bal dat op het landgoed van de Comte de Brésillac plaats had, de reusachtige diamant van de Maharadja van Galipur te stelen; hierbij maakte hij Marlowe de voorslag dat, indien hij erin gelukken zou de diamant te bemachtigen, zonder aangehouden te worden, de inspecteur zijn woord zou geven, de ontdekking der identiteit van de gentleman-inbreker voor zich te houden; in het andere geval, wanneer de diefstal zou mislukken, verklaarde Rafles zich bereid, zich zonder tegenstribbelen in handen van inspecteur Marlowe te stellen.

Bij dit alles was het er Rafles om te doen geweest de jonge inspecteur een voorbeeldige les te geven en daarin was hij dan ook

volkomen geslaagd. Ondanks alle groot-scheepse voorzorgsmaatregelen van inspecteur Marlowe, was de Grote Onbekende er op meesterlijke wijze in geslaagd, doorheen al de mazen van het gespannen net te glippen en de diamant van de Maharadja te bemachtigen en ermee te verdwijnen, zonder gehinderd te worden. Nochtans had Rafles reeds van tevoren alle maatregelen getroffen om onmiddellijk en spoorloos uit Londen te verdwijnen, want ofschoon hij ervan overtuigd was dat Marlowe zich aan zijn gegeven woord zou houden, wenste hij toch niet langer meer gebruik te maken van de naam, waaronder hij zovele jaren in de Engelse hoofdstad had geleefd.

De drie mannen hadden voor het eerst sinds meer dan twintig jaar hun eigen naam weer aangenomen, terwijl zij tevens alles hadden doen verdwijnen wat op hun vroegere leven betrekking had. En zo bevonden zich nu deze drie mannen, **John Templar**, alias John Rafles en zijn beide vrienden, **Charles Houston**, alias Brent en **James Parker**, alias Handerson, zich in een vliegtuig boven het hartje der Afrikaanse wildernis, geheel uit de koers geslagen en met het vooruitzicht elk ogenblik de catastrofe te zien gebeuren, en met hun vliegtuig te pletter te storten.

Zij vlogen nu reeds meer dan tien minuten op een betrekkelijk geringe hoogte en hun snelheid nam voortdurend af. Geen der drie mannen had totnogtoe iets anders kunnen zien dan het bladerdek van het reusachtige oerwoud dat zich heinde en ver tentalen, misschien wel honderdtallen kilometers in het ronde als een golvende zee van groen en donkerbruin uitstreekte.

— Wat denk je ervan, John, vroeg Houston die zich naast zijn vriend bevond en even scherp als de laatste uitkeek, verontrust door het steeds onregelmatiger werken van de machine.

— Als we binnen een vijftal minuten geen plaats vinden waar we kunnen landen, staan we er slecht voor, Charles, antwoordde Rafles grimmig, terwijl hij de snelheidsmeter, die sprongsgewijze terugviel, in het oog hield en tevens aandachtig het sidderen der vlieg-machine beluisterde.

— Er is iets ernstig met onze «Swallow» aan de hand, ging Rafles verder, en hoe ik er mij ook het hoofd over breek, ik kan niet denken wat het mag zijn.

— Misschien zijn het de filtreerbuisen, Sir, merkte Parker, de reusachtige bediende en vriend van de Grote Onbekende op.

— Neen, James, dat geloof ik niet, zei Rafles. Het heuvel waar het toestel aan lijdt, is te specifiek dan dat het hier de filtreerbuisen zou betreffen. Het is iets dat verband houdt met de electricische constructie van de motoren zelf. Als het mij gelukken mocht te landen, zou het niet al te lang duren om de fout te achterhalen.

Pas had Rafles deze woorden gesproken, of het vliegtuig viel met een ruk naar beneden, terwijl de naald van de snelheidsmeter met een schok terugsloeg en tussen honderd en vijfenzeventig bleef schommelen. Rafles omknelde uit alle macht de stuurknuppel en slaagde er met uiterste moeite in, het toestel opnieuw in evenwicht te brengen. Het zweet was hem daarbij uitgebroken en parelde op zijn voorhoofd en enkele ogenblikken heerste er een onheilspellende stilte, terwijl de drie mannen elkaar betekenisvol aankeken. Tenslotte verbrak Rafles de stilte en zei:

— Dat was op het kantje af ! Nog zo 'n tuimeling en het is afgelopen. Hadden jullie naar mij geluisterd en gebruik gemaakt van jullie parachute toen het nog mogelijk was !

— Je weet wel, John, dat James en ik je niet in de steek konden laten, antwoordde de jonge man. Als je ons had willen vergezellen was het iets anders geweest, maar daar je al het mogelijke wou doen om «The Swallow» te redden, was het onze plicht te blijven.

Rafles haalde de schouders op, terwijl een vleugje van een glimlach over zijn gelaat gleed. Hij wou juist antwoorden, toen James die nog geen oog van het onder hen wegglijdende panorama had afgewend, plotseeling met van vreugde schitterende ogen uitriep:

— Kijk ! Ginds is een open plek tussen de bomen !

De twee andere mannen keken in de aangeduide richting, een weinig links van het vliegtuig en zagen inderdaad een met hoog gras en varens begroeide open plaats, rondom met eeuwenoude bomen omringd. Met de meeste omzichtigheid manoeuvreerde Rafles het vliegtuig, dat nog slechts op een honderdtal meter hoogte vloog, in de richting van het open terrein. Een haast onmerkbaar ruk aan de hand le bracht de helioschroef in de gewenste stand en langzaam daalde «The

Swallow», bereikte de bodem, gleed nog een tiental meter door en bleef toen plots met een ruk stilhouden, zodat de drie mannen met een schok voorovervielen. Onmiddellijk echter krabbelden ze weer recht en keken elkaar glimlachend aan en terwijl Rafles zich naar buiten wroog en de begane grond bereikte zei hij laconisch :

— Dat was maar juist op tijd ! Een paar minuten later en onze Swallow was zonder twijfel naar beneden gestort, want haar snelheid was tot het uiterste minimum teruggevallen.

Charles en James waren Rafles op de voet gevolgd en het eerste wat de mannen deden was te controleeren of het vliegtuig bij de landing niet al te veel had geleden. De vaart van het toestel was door een rotsblok gestuit geworden, doch de snelheid was op dat ogenblik zo gering dat het onderstel slechts lichtjes was verbogen geworden.

— En wat nu, John ? vroeg Charles, nadat de schade was opgenomen. — Weet jij waar wij ons op het ogenblik bevinden ?

Rafles schudde het hoofd.

— Ik vrees, Charles, zei hij, dat er op het ogenblik weinig kans bestaat dat uit te vinden, daar al onze instrumenten onbruikbaar zijn geworden. Het enige dat met zekerheid te zeggen valt, is dat we ergens in West-Afrika moeten zijn, maar God weet hoeveel honderden kilometers van elke beschaving of nederzetting af !

— Dat is geen erg prettig vooruitzicht, bromde de jonge man.

— Daarmede ben ik het niet eens, Charles, want een betere manier om ons spoor geheel bijster te maken zouden we uit ons zelf nooit gevonden hebben. Vrees om te verhongeren hoeven wij niet te koesteren, want we hebben een ruime mondvoorraad in de koelkast van de vliegmaschine, terwijl we tevens over onze jachtgeweren beschikken en voldoende ammunitie bezitten om desnoods maandenlang te kunnen jagen.

— Je bent dus van plan hier te blijven ? vroeg Charles.

— Voorlopig althans wel, antwoordde Rafles. In de eerste plaats moeten we zien wat te eten en daarna enkele uren te slapen. Ik zie trouwens dat James reeds bezig is met een vuurtje aan te leggen en dat is een goed idee want op het electrische fornuis van «The Swallow» valt voorlopig niet meer te rekenen, zodat we ons met primitieve middelen

zullen moeten behelpen.

Gedurende een half uur waren de drie mannen druk in de weer bij het bereiden van een stevig ontbijt. De proviandkast leverde de meest uiteenlopende gerechten zoals porridge, ham en eieren, gebakken vis en jam, dit alles overspoeld met een kop geurige hete koffie, die James als een eersterangskok had gezet. Zoals gewoonlijk werd er tijdens het maal zeer weinig gesproken en de drie mannen aten even rustig als bevonden zij zich in Regent-Street en niet ergens op een verloren plaats in het hartje der Afrikaanse wildernis ! Het kleine, knappende vuurtje dat James van droog sprokkelhout had aangelegd, gaf een zekere gezelligheid aan deze onvrijwillige pick-nick en het rijkelijk ontbijt werd tot het laatste kruimeltje verslonden. Nadat het maal beëindigd was, staken Rafles en zijn jongere vriend een geurige cigaret op, terwijl James intussen de reeds klaargelegde tent opsloeg. Het was trouwens hoognodig dat de mannen de schaduw gingen opzoeken, want de zon die hoog in het zenith stond, wierp gloeiende stralen naar beneden.

— Ik geloof, Charles, zei Rafles, dat we best enkele uren kunnen gaan rusten, want straks zal het zo warm worden, dat we er toch niet aan denken kunnen om iets te ondernemen. We zullen er rekening mee moeten houden dat we slechts laat in de namiddag en de avond, of misschien zelfs wel 's nachts op onderzoek zullen dienen uit te gaan. Als ik mij niet vergis bevinden wij ons hier in een gebied dat nog zelden of nooit door een blanke werd betreden. Voor wij geland zijn, heb ik, naar mijn schatting op een twintigtal kilometers naar het Zuiden toe een rotsgebergte opgemerkt, dat ik nergens op de kaart heb kunnen terugvinden, zodat het bijna geen twijfel laat of het bestaan ervan bleef totnogtoe onbekend.

— Ik meende nochtans, John, dat men van Afrika zowat alles afwist.

— Dat is een vergissing, Charles; in grote lijnen weet men wel ongeveer hoe de ligging is, maar er zijn gebieden waarvan de oppervlakte soms honderden vierkante kilometers bedraagt en die nog nooit door een blanke werden betreden. Dat is vooral het geval in de nabijheid van de Evenaar waar het oerwoud nog in zijn maagdelijke staat verkeert. En dit geldt niet alleen voor Afrika, maar ook in Brazilië bijvoorbeeld leven er in het hart van het oerwoud wilde volkstammen.

die nog nooit blanken hebben gezien. Dat is het eigenaardige, Charles, dat langs de ene kant de moderne techniek ongeveer haar hoogtepunt bereikt heeft en men er ernstig aan gaat denken nabijgelegen planeten met raketvliegtuigen te bezoeken, terwijl langs de andere kant nog reusachtige gebieden op onze eigen planeet in feite onontdekt zijn, en waar de bewoners nog steeds met pijn en boog of werpspiesen jagen!

— Dat is inderdaad zéér eigenaardig, gaf de jonge man toe, en zo iets stemt ongetwijfeld tot ernstig nadenken.

— Dat doet het zeker, Charles, zei Raffles, maar voorlopig zullen wij er ons hoofd maar niet verder over breken. Ik zie dat James klaargekomen is en wat wij nu het meest nodig hebben is een goede slaap, te meer daar de hitte straks zo groot zal zijn dat we er absoluut niet zouden kunnen aan denken

een of ander te doen!

Hierop begaven beide mannen zich naar de stevige uit fijn linnen vervaardigde tent, die door James in een handomdraai was opgeslagen. De drie mannen strekten zich uit in de hangmatten en spoedig waren zij in een diepe slaap gedompeld, terwijl het zweet hun uit elke porie uitbarstte, ofscheen ze niet anders deden dan normaal ademen.

Buiten de tent was alles doodstil; de zon schoot als met gloeiende schichten naar de aarde en in de als in een doodslaap verzonken jungle, scheen alle leven totaal verdwenen. Eerst tegen het vallen van de schemering zouden de bewoners ervan uit hun zwoele holen en schuilplaatsen aan de rivierbedding of uit de schaduw van rotskloven en eeuwenoude wortels der boomstammen te voorschijn komen om hun bloedige jacht te beginnen...

*

* *

Bericht aan onze lezers.

Ten einde alle vergissingen en alle misverstand te vermijden, dit in verband met het herverschijnen der oude, reeds voor den oorlog verschenen Lord Lister-verhalen, hebben wij het nodig geoordeeld vanaf het volgende nummer de titel van onze uitgave te wijzigen. Van nummer zeven af zullen wij onze verhalen publiceren onder den titel

“de nieuwe JOHN RAFLES-serie”

Wij wijzen er onze lezers op dat onze John Rafles verhalen geheel **NIEUW** en **OORSPRONKELIJK** zijn en geen 't minste verband houden met de reeds vroeger gepubliceerde Lord Lister uitgaven. Onze lezers gelieven van deze titelwijziging goed nota te houden.

HOOFDSTUK II.

Het oude Olifantenpad

Het was omstreeks vijf uur in de namiddag toen Rafles uit zijn diepe, loodzware slaap ontwaakte. Met een loom gebaar wiste hij zich de zweetdruppels van het gelaat, liet zich langzaam uit de hangmat glijden en wekte zijn beide vrienden. Toen de drie mannen buitentraden bemerkten ze tot hun grote vreugde dat de temperatuur niet meer zo hoog was als enkele uren geleden. Het was weliswaar als tijdens de heetste zomerdagen te Londen, maar toch was men nog in staat zich normaal te bewegen. Het eerste waartoe de drie vrienden overgingen was de bagage van «The Swallow» te inspecteeren naar tropische witlinnen kleren. Hun uitrusting werd voltooid met een paar stevige laarzen en bijpassende beenkappen, alsmede een witte tropenhelm. Vervolgens werden de dingen uitgezocht, die de drie mannen op hun onderzoekingsstocht zouden nodig hebben en in speciale ransels werden opgeborgen. James belaste zich met de tent, een gedeelte onontbeerlijke levensmiddelen, mitsgaders een paar kookpotten en een aantal flessen gedistilleerd water, terwijl Rafles en zijn vriend de overige benodigdheden onder elkaar deelden. Hierbij behoorden dan enkele plaids en lichte kameelharen overjassen, die vooral bij de koude nachtelijke temperatuur goede diensten zouden bewijzen. Verder was er nog de kleine apotheek en de nodige wapens en munitie en nog een paar bijzondere voorwerpen, die Rafles onder geen beding onbewaakt wilde achterlaten. De aldus samengestelde uitrusting bevatte slechts het hoognodige, daar het de bedoeling van Rafles was dat de mannen zich snel zouden kunnen bewegen. Het zwaarst beladen was James, die voor zijn deel minstens een vijftigtal kilo te torsen had. Voor zijn krachtige lichaamsbouw echter betekende dit echter niet zo veel en, naar hij verzekerde, zou dit gewicht hem minder last bezorgen dan de vijftientig kilo die Rafles en Char-

les te dragen hadden. Toen dit zover geregeld was werd een aanvang gemaakt met het beveiligen der vliegmaschine tegen alle eventualiteiten; de deuren werden stevig gesloten en grote wiggen werden in de grond gedreven, waaraan het vliegtuig met stevige touwen werd vastgemaakt. Vervolgens werden de schroef en de motoren met stevig zeildoek omwikkeld, zodat zelfs de hevigste slagregen kon worden afgeweerd. Het was de bedoeling van Rafles om op een of andere wijze te trachten een nederzetting te bereiken, daar hij bij nazicht van het toestel had vastgesteld dat slechts een volledige demontage hem in staat zou stellen de machine weer startklaar te maken. Het voorstel van Charles om geen tijd te verliezen met hoogstwaarschijnlijk nodeloze tochten door het oerwoud, maar onmiddellijk met het demonteren van «THE SWALLOW» aan te vangen, werd door Rafles van de hand gewezen.

— Je vergeet, Charles, zei hij, dat in de streken van de Equator plotselinge stormen kunnen opzetten, die niet alleen gepaard gaan met wervelwinden, maar ook reusachtige overstromingen verwekken. En daar wij ons hier kennelijk in een dal bevinden en naar de bodemgesteldheid te oordelen, in de nabijheid van een of andere stroom of rivier, zou dit de noodlottigste gevolgen kunnen hebben. Zoals het vliegtuig nu is, bestaat er kans dat het zulk een storm zou kunnen trotseren zonder merkelijke schade op te lopen; eenmaal echter gedemonteerd zouden de stukken her en der worden verspreid, hetzij ze door de wind worden opgenomen en weggeslingerd, hetzij ze door het water totaal onbruikbaar worden gemaakt of worden meegespoeld.

— Maar, wierp Charles op, als we ons nu eens, zoals je verondersteld, in een totaal onbekend gebied bevinden, wat dan ?

— Dan keren we naar hier terug, Charles en zullen het er maar op wagen. Ik wil echter

eerst mijn kans beproeven en trachten een bewoonde plaats te ontdekken. Zelfs indien het totale wilden moesten zijn, zal hun hulp ons zeer goed te stade komen.

— Ja, als we niet worden opgepeuzeld of op een of andere wijze doodgemarteld, bromde de jonge man.

— Jouw verbeelding speelt je parten, Charles ! zei Rafles met een glimlach. Ongewijfeld heb je in je jeugd teveel griezelverhalen over kannibalen gelezen. Je vergeet echter één ding, namelijk dat Stanley duizenden kilometers van de Afrikaanse wildernis heeft doorkruist en dat hij zelden door de inboorlingen lastig werd gevallen. Over het algemeen werd hij met de meeste welwillendheid ontvangen en enkele kleine geschenken volstonden om zich de hulp van een gehele stam te verzekeren.

— Ik stel het zeer op prijs dat je me gerust wilt stellen, John, maar toch geloof ik dat ik veiliger zou wandelen in het Hyde-Parc dan in het Afrikaanse oerwoud. Ik heb het niet erg op deze zwarte broeders voorzien en zelfs jij niet zult mij uit het hoofd praten dat er kannibalen bestaan !

— Dat wil ik ook niet ontkennen, Charles, maar toch is het kannibalisme zeldzamer dan jij veronderstelt. Slechts door enkele stammen wordt de menseneterij beoefend, terwijl het merendeel zich op normale wijze voedt.

— Dan hoop ik maar, zei Charles, dat we zo gelukkig zullen zijn de kannibalen te ontlopen, want ik ben er helemaal niet op gesteld op een gegeven oogenblik het gevoel te hebben nog slechts een braadkip te zijn.

— Stel je gerust, Charles, zei Rafles op ironische toon, want om voor braadkip te fungeren ben je niet vet genoeg ! Ze zouden je hoogstens als klein soepgoed kunnen gebruiken !

De jonge man opende zijn mond, doch kon van verontwaardiging geen woord uitbrengen, en sloot zijn lippen met een grom oopen, terwijl Rafles zich lachend verwijderde, in de richting van James, die de zorg voor een stevig maal op zich had genomen.

Ongeveer een uur later begaven de drie mannen zich op weg. Rafles, die een kaartje had getekend van de omtrek, zoals hij het voor de landing had kunnen zien, had de leiding genomen. Zijn bedoeling was het rotsgebergte te bereiken, daar hij vermoedde dat een eventuele nederzetting zich daar zou kunnen bevinden. Het klimaat immers moest

op die hoogte heel wat gunstiger zijn dan in het dal waar ze zich nu bevonden, terwijl ze er tevens minder zouden af te rekenen hebben met overstromingen.

Het kostte de mannen weinig moeite om de vlakte over te steken, daar de zuidelijke rand van het oerwoud zich slechts een dertal kilometers van de plaats bevond waar de vliegmaschine was geland. En daar Rafles het rotsgebergte in het zuiden had opgemerkt was het vanzelfsprekend dat hij zijn schreden daarheen richtte. De drie vrienden verspilden geen tijd aan de allerlei vreemdsoortige gewassen die ze langs hun weg opmerkten, evenmin als aan de snelle, wegschietende rotsadders, die uit hun slaap werden opgeschrikt en snel een goed heenkomen zochten. Eenmaal slechts stond Rafles stil om met de voet de kop van een giftige ringadder te verbrijzelen, vooraleer ze kans had gezien te ontsnappen. In minder dan een uur tijd bereikten ze de eerste uitlopers van het woud en Rafles hield enkele oogenblikken stil om zich nogmaals de richting goed in het geheugen te prenten. Hij wist dat de onderneming niet alleen gevaarlijk maar ook uiterst moeilijk zou zijn, want eenmaal in het oerwoud zou elk begrip van richting hun volkomen ontbreken. Slechts aan de gesteltenis van de bodem zou hij kunnen zien of hij een meer hoger gelegen terrein naderde, maar voor het overige zou hij zich geheel op zijn instinct dienen te verlaten. De eerste paar kilometers werden zonder moeite afgelegd, maar langzamerhand werd het toch moeilijker ; de bomen, reusachtige stammen, waarvan het bladergewelf het daglicht bijna geheel afsloot, stonden dichter op elkaar, terwijl hoge varens, laag, dicht, maar stekelig kreupelhout, evenals armdikke, met nijldige dorens bezette lianen, op vele plaatsen de doorgang belemmerden en ofwel moesten vermeden worden, ofwel met hakmessen worden verwijderd.

Rafles gaf vooral de voorkeur aan het laatste, daar hij het gevaar niet wilde lopen de richting al te zeer uit het oog te verliezen. Het was vooral James, die zich met reusachtige slagen van de kleine, stevige hakbijl, doorheen het oerwoud worstelde ; niet zelden gebeurde het echter dat hij bijna tot aan zijn middel wegzonk in de laag rottende humus, of uitgleed op een sinds tientallen jaren ontwortelde boomstam, die half in de grond was weggezonden. Op de meest dichte plek-

ken heerste er soms een bijna volledige duisternis, terwijl op de meest open plaatsen slechts een schemerachtig licht doordrong. Toch vorderden de mannen onder de impuls van Rafles, sneller dan iemand voor mogelijk zou kunnen houden en de Grote Onbekende rekende er vast op voor het invallen van den nacht minstens de helft van de weg te hebben afgelegd. Totnogtoe waren de drie vrienden nog niet verontrust geworden door enig roofdier, ofschoon het vrij zeker was dat ze hier in groten getale huisden. Eenmaal hadden ze in hun nabijheid geritsel en gekraak gehoord, samen met een luid gesnuffel maar gezien hadden ze niets. Hoogstwaarschijnlijk betrof het hier een of ander roofdier dat ze uit zijn slaap hadden opgeschrikt en dat haastig de vlucht had genomen. Maar toch hielden Rafles en zijn vriend, op de ogenblikken dat James de weg baande, hun wapen vurensklaar onder de arm. Het enige geluid echter dat de stilte verbrak, waren hun eigen schreden en het knappen van droge takken, samen met het gesnater van onzichtbaar in de bomenkruinen verborgen vogels, die met luid geritsel opvlogen, terwijl ook de van woede en angst krijsende apen onzichtbaar bleven.

Het toeval echter, dat, zoals de lezer weet, bijna altijd ter hulp komt aan mensen van het slag van Rafles, zou ook ditmaal de Grote Onbekende niet in de steek laten. Het kon ongeveer tien uur in de avond zijn en juist wou Rafles James het bevel geven om een plaats te zoeken waar ze konden kamperen, toen de aandacht der mannen gevestigd werd op een lichtende streep tussen de donkere bomenrijen, links van hen. Nieuwsgierig baande Rafles zich een weg over glibberige boomwortels en laaghangende lianen, tot hij de plaats bereikte. Hij slaakte een kreet van verrassing toen hij bij het schemerige licht dat er heerste een zeer brede, zich in de duisternis verliezende weg opmerkte, die naar het zuiden leidde. Op zijn uitroep waren beide anderen, die een dreigend gevaar vreesden, zo vlug mogelijk naderbij gesnelde en keken Rafles vragend aan.

— Wat is er, John ? vroeg Charles. Is er iets niet in orde ?

— Niets om je ongerust te maken, Charles, antwoordde Rafles enthousiast, integendeel ! Wat je hier ziet is een eeuwenoud olifantenpad, dat dwars door de jungle voert. Vanwaar het komt weet ik niet, maar hoofdzaak

voor ons is dat het naar het zuiden leidt. Dit is een buitengewoon geluk, want hierdoor worden we in staat gesteld ook deze nacht onze weg te vervolgen. Voor wilde dieren hoeven we weinig of geen schrik te hebben, want zelden wagen zij zich op zulk een weg, terwijl langs de andere kant geen enkele hindernis ons nu nog in de weg staat, en wij onze volle aandacht aan elk eventueel dreigend gevaar kunnen schenken ! Volledig duister zal het trouwens wel niet worden, want als ik mij niet vergis is het nog altijd volle maan.

— Denk je John, vroeg Charles, dat deze weg inderdaad naar het rotsgebergte voert ?

— Daar twijfel ik geen ogenblik aan, antwoordde Rafles ; misschien wijkt het spoor wel enigszins af, maar het zal ons in ieder geval veel vlugger ter plaatse voeren, dan dat we verder onze weg door de jungle bannen. Als het meevalt kunnen we binnen een paar uren het doel van onze tocht bereiken.

Zonder nog verder tijd te verspillen werd de tocht voortgezet langs het brede, door de olifanten keihard platgereden spoor ; wel was de weg niet effen en glad, want de olifanten waren geen wegwerkers, zodat de talrijke hoogten en laagten, ontwortelde bomen en spitse rotsblokken de reizigers herhaaldelijk een verwensing ontlokten, toen ze bij een onbedachte stap dreigden te struikelen. Zoals Rafles voorzien had was de maan inderdaad in volle glans opgekomen, doch het licht ervan, gehinderd door het loofwerk der bomen dat als een koepel de gehele weg overschaduwde, drong slechts in geringe mate door. Ofschoon de drie mannen zich niet zo snel konden voortbewegen als ze het wel gewild hadden, toch vorderden ze heel wat sneller dan toen ze zich met geweld een doorgang door het dichte struikgewas moesten banen. De tocht was ook veel minder vermoeiend geworden terwijl de mannen tevens heel wat minder last van de warmte hadden dan enkele uren tevoren.

Af en toe hield Rafles even halt om de gesteldheid van de bodem even te onderzoeken en verheugd kon hij steeds aan zijn beide vrienden mededelen dat ze zonder twijfel in de goede richting waren, daar de weg steeds meer en meer rotsachtig werd. Na een tocht van ongeveer twee uur gaf Rafles nogmaals het bevel stil te houden. Hij maakte er zijn beide metgezellen attent op dat het spoor plotseling afweek en in een

flauwe zwenking naar links voerde. Volgens hem waren er slechts twee mogelijkheden : ofwel ergens in de buurt een kamp opslaan en de dag af te wachten, ofwel het risico te nemen en de tocht doorh en het oerwoud verder voort te zetten. Hij liet aan zijn beide vrienden de keus over welke van de twee dingen ze het best konden doen.

— De vraag is, John, zei Charles, hoever we nog van het rotsgebergte af kunnen zijn. Ik voel er meer voor om de tocht voort te zetten, als ik maar de zekerheid heb dat we niet verdwalen en de ganse nacht niet in de jungle moeten ronddolen !

— Daar hoef je niet voor te vrezen, Charles ; wat mij betreft geloof ik dat we hoogstens nog een woudgordel van een paar kilometers hebben te kruisen, zodat het geen zin heeft hier te kamperen.

James sloot zich met een goedkeurend gebrom bij de woorden van Rafles aan, zodat de jongere man niet anders kon dan eveneens zijn instemming te betuigen met het plan van zijn vriend.

Niet zonder een gevoel van melancholie verlieten de drie mannen de gebaande weg en verdwenen onder de hoge bomen tussen de hoge varens. Hier vorderden ze slechts voetje voor voetje, want ofschoon de duisternis niet inktzwart was, toch was het niet mogelijk meer dan enkele meters ver te zien. Gelukkig voor hen stonden de bomen hier verder van elkaar verwijderd, en was ook het kreunehout minder ondoordringbaar dan ze hadden gevreesd. Er kon hoogstens een half uurtje voorbij zijn gegaan van toen ze het olifantenspoor hadden verlaten, toen plots iets gebeurde dat geen hunner had kunnen voorzien.

Ze hadden juist een soort open plaats tussen de bomen bereikt en ademden even op, terwijl ze met snelle schreden door het hoge gras waadden, toen eensklaps James een kreet slaakte toen hij de grond onder zich voelde wegglijden : Rafles, die hem kort op de hielen volgde, trachtte nog door zich achterover te laten vallen aan hetzelfde lot te ontkomen, doch zijn reflex was een onderdeel van een seconde te laat gekomen, met het gevolg dat hij tegen Charles aanbonsde, die op zijn beurt het evenwicht verloor en samen met Rafles naar beneden stortte. Het was ongeveer een val van een zestal meters en met een bons kwamen ze op het lichaam van den reus terecht, die juist

aanstalten maakte terug overeind te krabbelen, maar onder het gewicht van zijn beide vrienden onder luide verwensingen opnieuw met de bodem kennis maakte.

De onthutsing der drie mannen duurde slechts enkele ogenblikken. Na zijn val was Rafles onmiddellijk weer te been gesprongen en lichtte met zijn zaklantaarn om zich heen. Het schijnsel ervan belichtte eerst het verbaasde gelaat van de mopperende jonge man en viel vervolgens op de gestalte van James, die met een pijnlijk gebaar over zijn maag wreef, waar de voet van Rafles met volle geweld was op terecht gekomen. Toen Rafles zich overtuigd had dat zijn beide metgezellen niets ernstigs was overkomen, liet hij het licht der zaklamp in het ronde gaan. Bij het schijnsel hiervan konden de drie mannen bemerken dat ze in een grote, zeer diepe vierkante put waren terechtgekomen, die slechts met een net van dunne twijgen was bedekt geweest, waarover een laag graszoden gunstig aangebracht was geworden.

— Dat valt mee, zei Rafles, nu weten wij tenminste dat wij op de goede weg zijn.

Deze laconisch uitgesproken woorden brachten Charles in een toestand van volslagen verbijstering. Hij keek Rafles aan op een wijze die deed veronderstellen dat hij aan diens geestesvermogen sterk begon te twijfelen, maar gelukte er toch in te stamelen :

— John, schei asiëblijft uit met die flauwe grapjes. Ik kan niet inzien wat voor prettigs er in deze gehele geschiedenis schuilt !

— Maar ik meen het ernstig, Charles. Weet je wat dit nu is ?

En toen de jonge man ontkennend het hoofd schudde :

— Een olifantenva, Charles ! Zegt je dat niets ?

— Ik zie geen enkele reden waarom ik hierbij zou moeten juichen, antwoordde de jonge man bitsig. Vertel me maar liever eens hoe je denkt hieruit te kunnen ontsnappen !

— Dat is meer dan ik je voor het ogenblik zeggen kan, wat je me daar vraagt, Charles. Ik kan je alleen zeggen dat een olifantenva betekent dat er hier ergens mensen in de buurt moeten zijn. En deze vallen worden minstens om de week gecontroleerd.

— Prettig vooruitzicht, meesmuilde de jonge man.

— Wees niet kinderachtig, Charles. Het zal ons niet veel moeite kosten uit deze kuil

te ontsnappen en mij verheugt de ontdekking er meer van dan ik het zeggen kan !

De jonge man wilde nog iets antwoorden, toen plotseling in het woud een groot gedruis ontstond en een gele lichtschijn de wanden van de kuil verlichtte. Op hetzelfde oogenblik bogen zich enkele gestalten boven de opening, doch toen ze de drie mannen op de bodem bemerkten trokken ze zich ijlings terug onder het uitstoten van zangerige, onverstaanbare kreten. De drie mannen keken mekaar even aan doch vooraleer ze de tijd vonden om van gedachten te wisselen werd een uit kokosvezels vervaardigd touwladder naar

omlaag geworpen, terwijl een hoge stem hun iets onverstaanbaars toeriep.

— Ik vermoed, zei Rafles kalm tot zijn beide metgezellen, dat dit een uitnodiging is om naar boven te komen. We zullen dus niet lang aarzelen en van de geboden gelegenheid gebruik maken vooraleer de heren daarboven van gedacht zouden veranderen.

En vooraleer Charles een tegenwerping kon uiten, had Rafles het touwladder beetgepakt en klom als een volleerd akrobaat naar omhoog, onmiddellijk gevolgd door James, zodat aan de jonge man geen keus overbleef en ook hij op zijn beurt de valkuil verliet.

*

* *

HOOFDSTUK III.

De verloren stad Agis

Enkele uren nadat deze gebeurtenissen zich hadden afgespeeld, bevonden Rafles en zijn beide vrienden zich in een smaakvol ingericht slaapvertrek van de stad Agis, een stad die op geen enkele kaart der wereld te vinden was, maar desniettemin toch in werkelijkheid bestond. Van het ogenblik van hun bevrijding uit de olifantenkuil, waren de drie vrienden van de ene verrassing in de andere gevallen. Dat hun bevrijders niets kwaads in de zin hadden bleek weldra aan de houding die ze tegenover Rafles en zijn beide metgezellen hadden aangenomen. Het eerste wat Rafles met verbazing had geslagen was, dat de dertigtal mannen, die hen omringden, in geen enkel opzicht aan Westafrikaanse negers deden denken. Hun huidskleur was lichtjes gebronsd en hun gelaatstrekken waren van een regelmatige vorm en haast klassiek te noemen. Indien Rafles niet beter geweten had, zou hij durven zweren hebben dat hij hier voor afstammelingen stond van het verzonken Atlantis, het geheimzinnige land dat eenmaal in vervlogen eeuwen door de golven van de Oceaan was verzwolgen geworden, en waarvan talrijke schrijvers in fantastische verhalen het beeld hadden trachten op te roepen. Rafles verwierp echter die idee en stelde alle verdere gissingen tot later uit. Zijn aandacht ging trouwens ook naar andere dingen, zoals bijvoorbeeld de klederdracht dezer mannen en de wapens die ze hanteerden. Allen waren hetzelfde gekleed, namelijk in een witlinnen tunica, in de vorm zoals de vroegere Romeinse krijgslieden en ook de Grieken en Egyptenaren hadden gedragen. Het waren mouwloze kledingstukken die tot even boven de knie reikten en in het middel met een brede gordel van goudkleurig metaal werden versierd. Later zou Rafles ervaren dat deze gordels uit het edelste goud waren vervaardigd, zoals trouwens een groot deel der gebruiksvoorwerpen in de stad Agis. De ontblote armen waren voorzien van

brede banden van hetzelfde metaal, die zeer nauw om de polsen sloten, terwijl een grote brede plaat uit hetzelfde metaal als een borststuk boven de tunica was aangebracht. De wapens die ze bij zich droegen waren van een zonderling maaksel en van de meest uiteenlopende vormen. Sommige mannen droegen breedbladige, langs beide kanten geslepen zwaarden, die er zeer moorddadig uitzagen en waarvan het gevest kunstig was gedreven; anderen droegen grote werpspiesen met spitse punt, die, naar Rafles vermoedde, wanneer ze door een sterke hand werden geworpen, in staat moesten zijn zelfs zeer grote dieren dodelijk te treffen. Verder was er nog een verscheidenheid van kleinere wapens die Rafles niet onmiddellijk kon identificeren, doch die hij later meer van nabij zou kunnen bekijken.

Met een oogopslag had de Grote Onbekende dat alles kunnen zien, toen uit de groep een oudere man op hen toe was getreden, kennelijk de aanvoerder van het troepje, die enkele woorden tot hem richtte in een voor Rafles onverstaanbare taal, die zeer zangerig en melodieus klonk. De gentleman-inbreker die zeer goed thuis was in vele dialecten en verschillende talen vloeiend sprak, kon deze klanken op geen enkele wijze indentificeren. Het enige dat hij kon opmerken was, dat het hier een zeer oude vorm betrof, een bloemrijke taal, die vooral in beelden en gelijkenissen prak. Hij moest echter het antwoord schuldig blijven aan de woordvoerder der vreemdelingen en haalde dan ook de schouders op, een gebaar dat overal ter wereld onmiddellijk begrepen wordt.

Hijzelf sprak enkele woorden in het Engels doch hield plots op als ergerde hij zich over de harde klanken ervan. Op zijn beurt nu haalde de inboorling de schouders op en maakte toen een gebaar dat voor Rafles de onmiskenbare betekenis inhield van een uitnodiging om de man te volgen. Intussen wa-

ren ook James en Charles naar boven geklommen en hadden naast Rafles plaatsgenomen. In enkele woorden had Rafles aan zijn beide vrienden medegedeeld, waar het eigenlijk om ging en de mannen waren eenparig van oordeel, gezien de vriendschappelijke houding der krijgers, dat ze er niets bij verliezen konden om aan de uitnodiging van den aanvoerder gevolg te geven. Met een paar gebaren had Rafles de man te kennen gegeven dat ze bereid waren met hem mede te gaan, waarop deze enkele woorden had gericht tot zijn ondergeschikten, die zich daarop in het gelid stelden en tussen de bomen verdwenen, op de voet gevolgd door hun aanvoerder en de drie blanken.

Zonder veel moeite hadden ze de zoom van het oerwoud bereikt en het bleek duidelijk dat Rafles zich niet van richting had vergist, toen hij op zoek was getogen naar het rotsgebergte. Bij het verlaten van het woud inderdaad, zagen de drie mannen op enkele honderden meters afstand een rij rotsachtige heuvelen, die zilverachtig glansden in het maanlicht. Hun begeleider wees met uitgestrekte arm in de richting van de heuvelrij en zei op zangerige toon :

— AGIS ! waaruit Rafles onmiddellijk begreep dat dit de naam was van het land of de plaats waarheen ze werden geleid.

Aan de voet der heuvelrij gekomen, vroeg Rafles zich af of het de bedoeling van de inboorling was om hen de berg te doen beklimmen, daar hij met geen mogelijkheid een teken van een of andere nederzetting kon bemerken. Tot zijn verwondering echter stapte de man op een duizelingwekkende diepe ravijn toe en beduidde met een paar gebaren, dat daarin moest worden afgedaald. Naderbij gekomen zag Rafles dat in de rotswand treden waren uitgehouwen, die naar een tamelijk groot plateau leidden. Zonder aarzelen volgden de drie mannen hun begeleider, die reeds met de afdaling was begonnen, op de voet, en toen ze het brede platform bereikten, bemerkten ze dat de weg niet langer omlaag voerde, maar tussen twee steile rotsmuren in, doorheen de bergrug voerde. Rafles bemerkte dat deze gang niet door menschenhanden was gebouwd, maar door een gril van de natuur tot stond gekomen was. Het was een soort hooggewelfde tunnel, waarvan het gewelf op verschillende plaatsen grote openingen vertoonde waardoor, als in een sprookjeslandschap, het maanlicht in brede

bundels naar binnenviel.

De tocht doorheen deze tunnel duurde vrij lang en liep tenslotte uit op een onafzienbare hoogvlakte, die langs alle zijden door bergen was omringd. Tijdens zijn verblijf in Agis zou Rafles ervaren dat de hoogvlakte niet alleen door deze bergen, maar langs alle zijden door duizelingwekkende diepe ravijnen was omringd, en dat de weg langswaar ze gekomen waren de enige verbinding vormde met het overige land.

Toen ze de tunnel verlaten hadden konden de drie mannen opmerken, iets wat hun met grote verbazing sloeg, dat ze zich voor de wallen van een zeer grote en tevens ook naar het hun leek, zeer mooie stad stonden. Hun gids leidde hen naar een zware bronzen poort, die bij de nadering der mannen geruisloos openging, en achter hen terug werd gesloten. Ze bevonden zich nu in een ruime, uit fijne, witte rotssteen gehouwen overwelfde gang, die door hoge Dorische zuilen werd ondersteund, terwijl op geregelde afstanden uit geel metaal vervaardigde en kunstig besneden komforen stonden op hoge voet, waarin een eigenaardig helder wit licht suizend brandde, waarvan de reuk, ofschoon hij op een of andere wijze werd gearomatiseerd, verried dat het door acetyleen werd veroorzaakt.

Rafles vermoedde dat ze zich op weg bevonden naar en of andere hoogwaardigheidsbekleders en weldra zou het blijken dat hij juist geraden had, want toen ze het einde van de gang bereikt hadden, waren ze op het voorplein van een soort paleis, dat ongeveer zestig meter in het vierkant was en een pragnante indruk maakte. Langs weerszijden van de brede weg die naar de toegang voerde en belegd was met reusachtig witte plavuizen, waren wonderlijk mooie bloemperken aangelegd, waar alle bekende en ook onbekende tropische planten en bloemen, maar vooral de reusachtige witte en bontgekleurde orchideeën de aandacht trokken. Aan het einde van deze weg bevond zich een prachtig bewerkte toegangspoort, die langs weerszijden bewaakt werd door twee krijgers in volle wapenrusting. Op een teken van de gids lieten beide het zware achtereinde van hun speer op de vloertegels weerklinken, een gebaar dat driemaal herhaald werd. Op dit sein, werd de poort even geruisloos als de eerste geopend; de tocht ging nu door een korte gang en tenslotte werd

een grote hal bereikt, die door haar gedurfde bouw en prachtige versiering de bewondering der drie mannen gaande maakte. Zoals Rafles later hoorde was deze hal honderdvijfentwintig voet lang en zestig voet breed en was bekroond met een koepelvormig dak van een eigenaardig soort doorzichtige stof, die het midden hield tussen kristal en reusachtige fossielen schelpen, hoewel het geen van beide was. Langs de gehele lengte rezen aan beide zijden, telkens op een afstand van een vijftiental voet slanke zuilen van een soort wit marmer op naar de zoldering, met eigenaardige friezen gebeeldhouwd en bewerkt en ook aan de voet van allegorische afbeeldingen voorzien. Tussen ieder paar marmeren zuilen stond een groep beelden, sommige allegorisch, terwijl andere daarentegen kennelijk beelden waren van vorsten of hoogwaardigheidsbekleders. Het was in ieder geval voor Rafles duidelijk, dat de inboorlingen waarbij hij was terechtgekomen, de barbaarsheid reeds lang ontgroeid waren en een zeer hoge cultuur moesten hebben bereikt. Aan het einde van de hal bevond zich een verhoog, belegd met zware tapijten, waarop zich een troon bevond. Zoals de drie mannen later konden opmerken was deze troon geheel uit zuiver goud vervaardigd en was met weelderige kussens bedekt. De plaats werd verlicht door bekkens van dezelfde vorm als Rafles aan de toegang had bemerkt, maar hier brandde geen acetyleen maar een soort grote, wiek, die op een soort olie dreef. Boven aan de hal waren hoge, smalle vensters in de vorm van kijkgaten der versterkte burchten en kastelen, met dezelfde doorschijnende stof bekleed. Rafles en zijn vrienden hadden slechts weinig tijd om alle bijzonderheden van hun omgeving goed op te nemen, want bij hun binnentreden hadden zich een grote massa mensen voor de troon verzameld, die nog onbezet was. De voornaamsten onder hen zaten in rijen op gebeeldhouwde stoelen, links en rechts van de troon opgesteld en waren eveneens gekleed in witte tunica's met verschillend borduursel en borstplaten van andere vorm, allen gewapend met de dubbelkantige zwaarden, waarvan de gevesten met goud waren ingelegd. Te oordeelen naar de houding die ze aannamen en de waardigheid van hun uiterlijk schenen ze allen zonder uitzondering personen van groot gewicht te zijn. Achter elk dezer mannen bevonden zich en-

kele bedienden en volgelingen, die met een eigenaardig gevormde dolk waren gewapend.

Apart in een klein groepje links van de troon zaten een twaalfstal mannen van een geheel ander uiterlijk. In plaats van de gewone tunica, droegen zij lange gewaden van helderwit linnen met op de borst eigenaardige symbolen geborduurd in gouddraad, dezelfde figuren die Rafles ook merkte op de ruggen der stoelen. Dit kleet was in het midden opgenomen met een eenvoudige ketting, waarvan lange ovaalvormige platen van hetzelfde metaal afhingen, gevormd als de glinsterende schubben van een vis, en die als de dragers zich bewogen, rinkelden en het licht weerkaatsten. Het waren allen mannen van rijpe leeftijd en met ernstige en indrukwekkende gelaatstreken, nog indrukwekkender door de lange baarden die zij droegen.

De persoonlijkheid van een dezer imponeerde Rafles heel bijzonder. Hij scheen boven al de anderen verheven te zijn en gaf duidelijk de indruk dat hij in geen enkele omstandigheid over het hoofd wenste te worden gezien. Hij was kennelijk zéér oud — Rafles schatte hem minstens tachtig jaar — van zeer hoge gestalte en met een lange, sneeuwwitte baard die bijna tot aan zijn middel hing. Zijn trekken waren regelmatig en scherp en zijn ogen groenglinsterend en koud. Bij het binnentreden der drie mannen keek hij dezen met doordringende blikken aan en Rafles was de enige die de ogen niet neersloeg maar op zijn beurt de man aandachtig fixeerde, tot deze driftig het hoofd afwendde.

Later zou Rafles ontdekken dat deze man, meer nog dan om het even wie, de heerser was in Agis en niemand het aandorst zich tegen zijn bevelen te verzetten. Het was de Hoepriester van Ara, de zonnegod, die door de bewoners van Agis op uitzonderlijke wijze werd aanbeden.

Toen Rafles en zijn metgezellen naderden stonden al de mensen met uitzondering van de twaalf mannen links op, en bogen met de grootste hoffelijkheid voor de bezoekers, hun hand met uitgespreide vingers daarbij op de hartstreek leggend, bij wijze van groet. Daarna naderden geruisloos van tussen de nissen enkele bedienden met een soort stoelen, die ze op een rij voor de troon plaatsten. Met een kort gebaar beduidde de Hoepriester dat de drie mannen daarop verzocht werden plaats te nemen, iets wat ze

dan ook deden.

Nauwelijks was dit geschied of ergens op de achtergrond weerklonk een zinderende gongslag, terwijl tevens een man met een soort gouden staf gewapend, verscheen achter de troon en met luide stem enkele woorden sprak, waarvan Rafles slechts het laatste woord : AGARIS verstond ; de man herhaalde dit laatste woord nogmaals krachtig, waarna voetstappen van gewapende mannen weerklonken en een prachtig uitgedoste lijfwacht binnenkwam, twintig koppen sterk, die zich langs weerszijden van de troon opstelden en hun zware lans met een luide slag op de vloer lieten neerkomen. Nogmaals klonk nu een gongslag en AGARIS, de heerseres der Verloren Stad, gevolgd van haar hofdames trad binnen, terwijl iedereen die zich in de hal bevond, Rafles en zijn beide metgezellen inkluis, opstond om haar te begroeten.

Rafles had in heel zijn leven heel wat mooie vrouwen gezien, maar zelden had hij werkelijk aandacht geschonken aan een knap gezichtje; nu echter stond hij werkelijk in bewondering voor de stralende schoonheid van deze jonge vrouw, die hoogstens zesentwintig kon geweest zijn. Haar huidskleur was slechts lichtjes gebronsd en was bijna blank te noemen; ze droeg een wit met goudgeborduurde tunica, die slechts met enkele, maar dan ook prachtige juwelen was versierd. Aan haar linkerhand droeg zij een smalle, schitterende armband, terwijl ze aan de middenvinger van haar rechter een zware ring droeg, waarin een schitterende grote, bloedrode robijn was gevat. Heur haar golfde als een ware kroon van goud in lange krullen op haar schouders en bedekte half het hoge, matglanzende voorhoofd, waaronder de ogen groot en tedergrijs uitblonken. Over haar gehele gelaat lag een beminnelijke glans, een soort van fijne humor, als een zilveren rand langs een roze wolk.

Rafles moest bij zichzelf erkennen, toen hij deze bekoorlijke, mooie jonge vrouw onder de diepste stilte van alle aanwezigen op haar troon zag plaatsnemen, dat zij tenvolle aan zijn begrip van vorstelijke waardigheid beantwoordde. Zij was koninklijk in elk opzicht, in houding, in gestalte, in gratie en sobere waardigheid, evenals in de barbaarse pracht van haar hofhouding. Naar de mening van Rafles had zij geen lijfwacht of eerbetoon nodig, evenmin als goud om haar

te beschermen en zich de onderworpenheid van wispelturige mensen te verzekeren. Een blik uit die heldere ogen of een glimlach van die schone lippen, dacht Rafles, en zolang er bloed stroomt door de aderen der jeugd, zouden vrouwen als deze nooit gebrek hebben aan onderdanen, bereid om haar tot in de dood toe te gehoorzamen en voor haar zonder een klacht te uiten, te sterven.

Maar ondanks alles, ondanks de hoge plaats die zij bekleedde, was de AGARIS in de eerste plaats eerst vrouw en dan heerseres, dat wil zeggen, dat zij evenmin als alle andere vrouwen vrij was van nieuwsgierigheid. Toen ze op haar troon had plaats genomen zag Rafles dat zij een vluchtige blik in hun richting wierp. Hij zag ook dat haar blikken langs hem langsgleden, zich een ogenblik op Charles vestigden maar vervolgens geïmponeerd door de krachtige lichaamsbouw van James, langer dan voor een heerseres betamelijk wordt geacht, op diens gestalte liet rusten. Haar blik geleek op een van zonlicht wankelende vlinder, die zich van bloem tot bloem voortbeweegt om dan tenslotte ergens voor langere tijd vastgeankerd te blijven. Rafles keek in de richting van James en zag tot zijn verbazing dat deze rood geworden was als een schooljongen onder de blik der prachtige verschijning. Er bleef de Grote Onbekende echter geen tijd voor verdere overpeinzingen want reeds was de man die hun tot gids gediend had naar voren getreden, had een diepe buiging gemaakt en begon in zijn zangerische taal iets te verhalen, blijkbaar de geschiedenis van de ontdekking der drie vreemdelingen. Toen de gids zijn verhaal beeindigd had, stond de oude man, de Hogepriester met zijn lange, witte baard recht, en begon op zijn beurt een hartstochtelijke redevoering. De blik van zijn koude, grijze ogen, die hij voortdurend tijdens die rede op de drie mannen gevestigd hield, beviel Rafles in genedele, en het zou hem nog meer verwonderd hebben indien hij begrepen had wat er gezegd werd. Want de Hogepriester eiste niet minder dan dat de drie mannen, die het een oude wet van AGIS dat elke vreemde aan hem zouden worden overgeleverd, terwijl later nadat de Raad der Priesters het verleden der vreemdelingen had onderzocht, over hun lot zou beslissen. Toen hij zweeg richtte Agaris met een zachte, muzikale stem het woord tot de vergadering en scheen, te

oordelen althans, naar het betrokken gelaat van de Hoge priester, een andere wending voor te dragen. Pas later kwam Rafles te weten dat de heerseres zich beroepen had op een onde wet van AGIS dat elke vreemdeling, eenmaal hij de poorten der stad AGIS zonder bloedvergieten of geweld was binnengekomen, onbeperkte gastvrijheid moest worden verleend, terwijl hij tevens dezelfde eerbewijzen zou bewezen worden als de meest edelen van het rijk. Bij het eindigen van haar uiteenzetting, werden haar woorden op instemmend gemompel der aanwezigen onthaald, uitgezonderd van de twaalf mannen, waarvan de Hoge priester de aanvoerder scheen te zijn. Vervolgens trad een der aanwezige hoogwaardigheidsbekleders naar voren en na de koningin begroet te hebben richtte hij zich tot de Hoge priester. Op zijn beurt onderlijnde hij de wet waarvan de Heerseres had gesproken en daar hij, zoals Rafles nadien te weten kwam, een soort Procureur-Generaal was had zijn pleidooi een bijzonder groot gewicht. Hierop nam de Hoge priester nogmaals het woord en maakte nog enkele bezwaren, die door Agaris echter met een afwijzende handbeweging werden genegeerd. Ze sprak enkele bitsige woorden tot de Hoge priester, die onder de bliksemende blikken der Heerseres als het ware ineenkromp en tenslotte zich genooddaakt zag toe te geven aan de eis der Heerseres, welke door de volledige Raad eenparig werd goedgekeurd. Daarna gaf Agaris plotseling een teken en opnieuw weerklonk de gong; iedereen stond op, om de hal te verlaten, behalve Rafles en zijn beide vrienden, de gids en de lijfwacht van Agaris. Deze laatste wendde zich tot een man, klaarblijkelijk de commandant van de lijfwacht en gaf deze — te oordelen naar de wijze waarop ze sprak — zeer nauwkeurige en strikte orders; daarna verliet ze, na nog een blik op James te hebben geworpen, gevolgd van haar hofdames en lijfwacht de hal, terwijl de commandant achterbleef en op de drie mannen trad.

Vervolgens leidde de commandant met tekenen van grote eerbied de drie mannen van de hal door verschillende gangen naar een prachtige reeks vertrekken, tot ze tenslotte in een grote kamer belandden, verlicht door dezelfde bekkens zoals ze in de hal waren opgesteld. De vloer was bedekt met dikke tapijten en langs de deur bevonden zich

verschillende lage rustbanken. In het midden bevond zich een tafel, gedekt met een overvloed van voedsel, terwijl tevens verschillende vazen met bloemen er een feestelijk uitzicht aan gaven. Er was ook verrukkelijke wijn in ouderwetse, aarden kruiken en sierlijk besneden gouden bekers om uit te drinken. Ook enkele mannelijke en vrouwelijke bedienden waren aanwezig die tot taak hadden Rafles en zijn beide metgezellen te bedienen en terwijl de mannen aten klonk ergens een zachte, melodieuze muziek, een soort van opwekkend luit en harpspel, dat heel vreemde, maar toch ook verrukkelijke melodieën vertolkte.

Alles bij elkaar genomen vonden de drie vrienden dat ze bezwaarlijk beter onthaald hadden kunnen worden en slechts het beeld van de grimmige Hoge priester, die blijkbaar niet met hun bezoek scheen ingenomen te zijn, verstoorde enigzins hun tevredenheid en deed hen op hun hoede zijn.

De drie mannen waren door de tocht echter zo geheel uitgeput, dat ze bijna niet meer in staat waren tijdens het maal wakker te blijven. De tocht door het oerwoud had heel wat van hun krachten gevegd en zodra het maal was afgelopen beduidde Rafles aan de bedienden dat ze wensten te rusten.

Hierop werden ze naar een ander vertrek geleid, waarna ze de deur achter zich sloten en de drie mannen alleen lieten.

Hun bagage hadden ze reeds afgelegd bij het binnentreden in de hal en stond nu in het vertrek dat hun als slaapplek was toegewezen. Zonder zich uit te kleden, wierpen de drie mannen zich languit op de weelderige rustbanken, nadat ze zich van hun schoenen hadden ontdaan, en trokken de zacht-aanvoelende, geborduurde dekbedden over zich heen.

Een minuut later, net toen Rafles op het punt stond in te slapen, werd hij opgeschrikt door de stem van Charles, die fluisterend vroeg :

— Zeg, John, heb jij ooit zulke ogen gezien ?

— Ogen ? — zei Rafles nijdig, — wat voor ogen ?

— Van de Heerseres natuurlijk ! zei de jonge man driftig. — Agaris bedoel ik, althans zo geloof ik dat ze heet.

— Ik begrijp jou niet, Charles. Natuurlijk had ze mooie ogen, maar wat heb jij ermee vandoen, het was toch vooral op Ja-

mes dat ze haar blikken wierp !

— Och, die... zei de jonge man minachtend. Hij kent het verschil niet eens tussen blauwe en grijze ogen.

Rafles antwoordde hierop niet en enkele ogenblikken bleef het stil.

Hij sloot opnieuw de ogen, doch werd nogmaals door de stem van Charles uit zijn sluimer gewekt.

— Luister eens, John, zei de jonge man...

— Wat heb je nu weer ? vroeg Rafles geprikkeld.

— Heb je op haar enkels gelet? De vorm..

Dat was méér dan Rafles verdragen kon.

Hij tastte met de hand naar de schoenen, die hij ergens naast het rustbed had neergezet, gritste ze van de grond op en gooide ze naar het hoofd van Charles, en hij raakte het ook.

Daarna sliep hij onmiddellijk in, de slaap der rechtvaardigen, die in dit geval een zéér zware slaap was.

Wat Charles betreft, Rafles wist niet of hij op zijn beurt was ingeslapen, of verder was gegaan de schoonheden van Agaris de geestelijke revue te laten passeren, en, wat meer zegt, het kon hem niet schelen ook.

*

* *

HOOFDSTUK IV.

Hogepriester en Heerseres

Het was nu reeds enkele dagen dat Rafles en zijn beide metgezellen in de Verloren Stad vertoefden. Nog steeds waren zij te gast in het Paleis van Agaris, zonder dat zij evenwel de heerseres nog hadden gezien. De drie mannen werden door de inwoners der Stad met de meeste voorkomendheid en zelfs ontzag behandeld en al hun wenken werden onmiddellijk vervuld. Rafles was in de eerste plaats begonnen met het leren der taal welke in Agis werd gesproken en de vier dagen welke hij daar nu reeds verbleef, had hij bijna voortdurend besteed aan de studie ervan. Het resultaat was dat hij reeds de bijzonderste uitdrukkingen, die telkens opnieuw terugkeerden, volledig in zijn geest had opgenomen, zodat hij zich reeds tamelijk goed uit de slag kon trekken. Ook Charles had zich dagelijks enkele uren de moeite getroost om zich in de taal van Agis te bekwamen en ofschoon hij niet zo snel vorderde als Rafles, kostte het ook voor hem geen grote moeite meer om zich, zij het dan ook langzaam, bij de bewoners der stad verstaanbaar te maken. Alleen James had zich helemaal niet ingespannen om iets van de plaatselijke taal te leren, want naar hij verkondigde was dit «klagelijk zingen», zoals hij de taal van Agis bestempelde, niet iets voor iemand van zijn robuste omvang.

Reeds van de tweede dag af had Rafles zich in zoverre verstaanbaar kunnen maken, dat hij de gids, welke hun als een soort van vleugeladjutant was aangewezen geworden, had kunnen begrijpelijk maken dat zijn vliegma- chine op enkele uren van Agis was achterge- bleven. Toen hij met de man sprak over «een wagen die in de lucht reed» had deze hem heel onderzoekend aangekeken, terwijl hij op vreemde wijze het hoofd had geschud. Ondanks alle moeite die Rafles deed om de gids een juist inzicht te geven van wat een vliegma- chine was, was deze zeer twijfelachtig gebleven tegenover het verhaal en het

was slechts aan zijn grote eerbied voor de vreemdelingen te danken, dat hij niet onbe- leefd werd. Toch had Rafles verkregen dat een dertigtal mannen van Agis hem en zijn twee vrienden vergezelden naar de plaats waar «THE SWALLOW» was achtergeble- ven. De drie mannen hadden het toestel, dat dank zij de voorzorgen die door Rafles wa- ren getroffen geworden, onbeschadigd bleek, zo snel mogelijk gedemonteerd, zodat het nog dezelfde dag naar Agis kon worden o- vergebracht. Een ruime loods, welke bij het paleis van Agaris hoorde, werd ter beschik- king der drie mannen gesteld, zodat ze daar rustig «The Swallow» opnieuw konden mon- teren.

De inwoners van Agis begrepen niet, wat de vreemdelingen met dat eigenaardig ge- bouwde toestel, dat op een vogel leek, wil- den aanvangen. Het merendeel hunner schud- de het hoofd, toen ze hoorden dat de vreem- delingen vertelden, dat ze met «het ding op wielen» door de lucht naar Agis waren ge- komen. Toen de gids aan Rafles had ge- vraagd, om eens te tonen hoe de machine werkte en hoe ze in de lucht kon blijven, legde Rafles hem tevergeefs uit, dat hij dit op dat ogenblik niet kon, daar er een defect aan de machine was. De gids lachte daarop fijntjes en het was duidelijk dat hij van het hele verhaal niets geloofde.

Eén nochtans, geloofde wel in het verhaal, doch hij wachtte zich wel dit te zeggen. Het was de hogepriester Akon die, zonder zich evenwel te vertonen, de bewegingen der vreemdelingen van dichtbij liet volgen.

Intussen werkten Rafles en zijn twee vrien- den ingespannen aan het nazicht en het mon- teren van «The Swallow». De bedoeling van de Grote Onbekende was, zo spoedig moge- lijk Agis te kunnen verlaten en zijn reis naar Transvaal voort te zetten, zoals zijn oor- spronkelijk plan was geweest. Met de hulp van James, had Rafles spoedig de oorzaak

ontdekt, waardoor het vliegtuig tot landen was gedwongen geworden, ofschoon hij er geen verklaring voor kon vinden. Het was ook heel eigenaardig dat alle magnetische spoelen zonder uitzondering buiten gebruik waren gesteld en zoals Rafles het aan zijn twee vrienden meedeelde, mocht het een wonder heten dat het toestel niet plotseling was neergestort, maar nog in staat was geweest in de lucht te blijven tot de ontdekking van het landingsterrein. Dat zo iets mogelijk was geweest, wist Rafles, was alleen te danken aan de voorbeeldige constructie der machine, want bij het bouwen ervan was rekening gehouden met haast elke eventualiteit.

Rafles voorzag dat het wel verschillende dagen zou duren vooraleer «The Swallow» opnieuw startklaar zou zijn, vooral daar het weer bruikbaar maken der spoelen, het grondig controleren der reactie-motoren en de uraniumgenerator, met de meeste zorgvuldigheid moest geschieden. Al deze dingen waren vooral het werk van James, terwijl Rafles en Charles af en toe de stad bezochten. De nieuwsgierigheid van de gentleman-inbreker was vanzelfsprekend zeer sterk gewekt, om niet te zeggen dat hij verbaasd was over het bestaan van Agis en meer nog, over de totale onbekendheid der bewoners met de buitenwereld. Dat Agis nog niet ontdekt was geworden door de blanken, was iets dat nog te begrijpen was, daar de stad zich in de onmiddellijke nabijheid van de evenaar bevond en men bezwaarlijk zou hebben kunnen denken dat zich hier menschen bevonden en er leefden ; verder was er het feit dat er slechts één toegangsweg was, die door oningewijden bijna onmogelijk kon worden ontdekt, terwijl het feit dat Agis geheel in de bergen was ingebouwd er in grote mate had toe bijgedragen om de stad voor ontdekking te vrijwaren. Wat Rafles echter voor een raadsel stelde was de kwestie, of dan nog nimmer de inwoners van Agis zelf pogingen hadden aangewend om met andere mensen in contact te treden.

Deze vraag stelde hij aan Sartoris, de gids, de man die de drie vrienden naar Agis had medegenomen, nadat ze uit de Olifantental waren bevrijd geworden. Sartoris haalde de schouders op en zei dat iets dergelijks in strijd was met de wetten van Agis, door Ara, de Zonnegod zelf aan Manana, — wat in de taal van Agis wil zeggen : De Eerste — opgelegd. En hierop, terwijl Rafles, Charles

en Sartoris zich door de brede, met hoge palmbomen omzoomde lanen van de stad wandelden, vertelde deze laatste de geschiedenis van het ontstaan van Agis.

Het was een zeer lang en interessant verhaal, waarvan voor onze lezers een beknopte samenvatting kan volstaan. Duizenden Iras geleden (daar Agis geen eigenlijke seizoenen kent, rekent men er niet met jaren, terwijl ook de jaarkalender er vreemd is, maar met Iras. De Ira is een soort zonnebloem die elke negentig dagen haar kroon vernieuwd en het was dit tijdsverloop dat in Agis als maatstaf werd genomen) zo begon Sartoris, telde het volk van Agis vele miljoenen, die over een zeer grote oppervlakte verspreid waren, in het noordelijk gedeelte van Afrika. Het was een zeer vruchtbaar gebied en het leven was er zo weelderig dat het weldra tot uitpattingen leidde.

Toen was eensklaps aan dat alles een einde gesteld. Een ontzettende aardbeving had plaats gevonden en het gehele land was in een puinhoop herschapeu geworden ; en tot overmaat van ramp was de zee uit haar oevers getreden en had allés overspoeld. Slechts een klein groepje mensen hadden zich door de vlucht aan de algehele vernietiging kunnen onttrekken en hadden een schuilplaats in de bergen gevonden, daar waar nu Agis was.

Hier was het dat vele Iras daarna, de Zonnegod aan Manana, de hogepriester, de wetten had opgelegd, waarnaar de bewoners van Agis zich tot heden toe nog altijd gedroegen. Aan Manana was onder andere medegegeeld geworden, dat de vernietiging van het volk van Agis, te wijten was geweest aan hun bandeloos leven, waarmee ze de godheid vertoornd hadden, terwijl ook door de zonnegod bevel werd gegeven, dat geen bewoner van Agis ooit nog de bergen mocht verlaten ; indien zulks wel gebeurde, zou ditmaal het volk van Agis geheel verdelgd worden.

— En, vroeg Rafles, die met belangstelling naar dit vreemde verhaal had geluisterd, heeft nog nooit iemand dit bevel overtreden ?

— Toch wel, zei Sartoris, reeds verschillende malen hebben sommigen zulks gedaan en hebben Agis trachten te ontvluchten. Ze werden echter steeds in het oerwoud achterhaald en gedood.

— Vindt u dat niet een beetje overdre-

ven ? vroeg Raffles. Ik vind het nogal een barbaarse methode.

— Zo is de wet, zei Sartoris laconisch. Zij die Agis willen verlaten, weten waaraan ze zich blootstellen. Het gebeurt echter zelden dat zich zulke dingen voordoen, want de meesten onzer voelen zich veiliger in Agis dan er buiten.

Het gesprek stakte voor enkele minuten en zwijgend drentelden de wandelaars verder, eerbiedig gegroet door elke voorbijganger. Door wat Sartoris verteld had, werd het voor Raffles plots duidelijk waarom Agis geheel van de overige wereld was afgezonderd gebleven. De geschiedenis dat Ara, de Zonnegod zijn wetten zou hebben afgekondigd, ontlokte de gentleman-inbreker een glimlach. Hij begreep echter dat Manana, die wel zeer intelligent moest zijn geweest, de afstammelingen van Agis voor verdere ongelukken had willen vrijwaren. Uit wat Sartoris hem daarbij nog verteld had betreffende het leven te Agis, kon hij niet anders dan het uitzicht van Manana bewonderen. Deze had immers voorvoeld dat, wanneer de bewoners van Agis in aanraking kwamen met andere volken, zij zonder twijfel hun zelfstandigheid zouden verliezen, want het eigenaardige en bevreemdende te Agis was, dat de geboorten ongeveer gelijken tred hielden met de sterfgevallen. Op de tien meisjes die geboren werden, waren er acht onvruchtbaar, zodat de bevolking steeds hetzelfde peil behield. Onder die omstandigheden was het voor de bewoners een levenskwestie dat hun bestaan nimmer zou worden ontdekt.

Het was om die reden, verklaarde Sartoris, dat Akon, de Hogepriester er op gestaan had dat Raffles en zijn beide vrienden aan hem zouden worden uitgeleverd. Het was waarschijnlijk zijn bedoeling geweest, de vreemdelingen eerst trachten te overhalen de wetten van Agis te aanvaarden en indien ze hiertoe niet bereid waren, hen zonder meer te doden. Sartoris zei ook dat het zijn overtuiging was, dat Akon ook nu slechts op een kans wachtte om zijn plannen te verwezenlijken.

— En wat is dan zijn bedoeling, volgens u ? vroeg Raffles aan de gids.

— Ongetwijfeld wil hij u alle drie openen in het tempelpersoneel. Op die wijze kan hij uw gedragingen zolang controleren als het hem nodig lijkt. Misschien neemt hij u later dan wel op in de raad der priesters

van de tempel, daar hij vermoedt dat u van grote waarde zou kunnen zijn.

En zich plotseling bezinnend, zei Sartoris op verraste toon :

— Ach ja, dat is waar ook ! U heeft de tempel van Ara nog niet gezien ! Dat ik daar niet vroeger aan gedacht heb. Ongetwijfeld zal het u buitengewoon interesseren, want het is er heel mooi. Er bevindt zich daar een beeld van buitengewone grootte, geheel uit het metaal vervaardigd dat u goud noemt. Verder is er een grote, mooie steen, bijna een vuist groot, die wonderlijke glansen heeft en zich in het midden van het voorhoofd bevindt. En ook zijn er allerlei voorwerpen te zien, die bij grote plechtigheden worden gebruikt en ook met vele, kleurige stenen zijn getooid.

Raffles spitste de oren, toen er sprake was van kleurige stenen, die niet anders konden zijn dan edelstenen, want ofschoon de gentleman-inbreker zich in het hartje van Afrika bevond, toch interesseerde hij zich ook hier voor die dingen die voor vele mensen een onschatbare waarde vertegenwoordigden en waarvoor in het leven haast alles te koop was. En terwijl Sartoris de richting van de tempel insloeg, druk pratend over het leven en gewoonten in Agis, was het brein van Raffles reeds vervuld met plannen, die de brave gids, indien hij er het vermoeden had van gekoesterd, met ontzetting zouden hebben geslagen.

*

* *

Op een laag tabouret gezeten en onder het fluiten van een deuntje dat hem uit zijn kinderjaren was bijgebleven, hanteerde de robuste James schroevendraaier, tangetjes, knijptangen en nog een menigte ander materiaal, dat bij de montage en de herstelling van het vliegtuig noodzakelijk was. Af en toe hanteerde hij de poetsdoek om enkele dingen te reinigen en op te blinken en hij voelde zich opgewekt als hij in lang nog niet was geweest. Dat was vooral toe te schrijven aan het feit dat hij voortdurend in de nabijheid van zijn meester, John Raffles, die hij vereerde en bijna aanbad, kon zijn, en ook omdat hij zich kon bezighouden met datgene wat hem sinds jaar en dag zo nauw aan het hart lag, namelijk zijn hartstocht voor alles wat met de techniek in verband stond.

Vooral bij deze gelegenheid werkte hij het liefst van al alleen en ook deze namiddag had hij zijn meester aangezet om een be-

zoek te brengen aan de stad Agis, daar hij, James, zonder moeite alleen klaar zou komen met het monteren der motoren van «THE SWALLOW». Tijdens de jongste twee dagen, die de drie mannen aan de constructie van het vliegtuig hadden besteed, was dit bijna geheel in orde gekomen; nog slechts de motoren moesten een laatste maal grondig nagekeken worden en getest en het was aan dit laatste werkje dat James zijn hartje ophaalde.

Stuk voor stuk had hij de losse gedeelten nagekeken en gepoetst en er bleef hem nog alleen over ze opnieuw vast te schroeven, en de Swallow zou, indien er niets onvoorziens zou tussenbeide komen, weer startklaar zijn. De goede kerel haakte ernaar uit Agis te kunnen vertrekken, want zoals hij aan zijn meester had verklaard vond hij er iets griezeligs in, te verblijven onder mensen voor wie de tijd scheen te hebben stilgestaan en hun leven leidden op dezelfde wijze zoals hun voorouders het voor vierduizend jaren hadden gedaan. Meer dan eens had James zich tijdens het verblijf in de Verloren Stad, zich in de arm geknepen om zich te overtuigen of het geen droom was; maar steeds kwam hij tot de vaststelling dat hij wel degelijk wakker was en alles wat hij beleefde werkelijkheid. Het liefst van al ook vertoefde hij in de loods, waar hij zich geheel kon wegdenken van Agis en zijn «levende standbeelden» zoals James de bewoners om hun huidskleur had gedoopt. En ook nu gevoelde hij zich volkomen gelukkig, iets wat het fluiten van het deuntje heel duidelijk bewees.

Hij stond juist op het punt om de sentimentele geschiedenis, die de tonen van zijn fluitwiesje vertolkte, met een hoge triller kracht bij te zetten, toen hij plotseling als van de bliksem getroffen, in het midden van de zeer ontroerende, treurige ontboezeming van het bedrogen jonge meisje bleef stikken.

Een hoogrode kleur overtrok zijn gelaat, juist zoals bij een kind dat op een of andere deugnietenstreek wordt betrapt. Onhandig stond hij van zijn zitplaats op, met het gevolg dat een paar stukken metaal met een luide bons op de vloer terecht kwamen. Hij wist niet wat te beginnen, tot hij tenslotte met een ernst, die in dit geval volkomen komisch aandeed, stotterde:

— Kom binnen... mejuffrouw... mevrouw... Hoogheid!

Een van de drie moet het toch zijn, dacht James wanhopig, die niet wist waar hij het

had en er geen ogenblik aan dacht dat Agaris, want zij was het, die geruisloos de loods was binnengetreden, geen Engels verstond.

Geheel in tegenstrijd met haar gewoonte en de étiquette van haar rang was de heerseres van Agis, niet vergezeld van haar lijfwacht noch van haar hofdames. Haar mooie verschijning bracht de ongelukkige James geheel in de war en hij wist niet hoe hij zich moest houden. Hij verwenste zichzelf om zijn eigenzinnigheid die hem belet had de taal van Agis tenminste in zoverre te leren, dat hij in staat was de eerste beginselen der beleefdheid toe te passen.

Agaris scheen zich echter niet te storen aan de onkennis van James, wat de taal van Agis betrof en trad glimlachend naderbij.

— Salana eni, zei ze, wat in het Nederlands zooveel wilde zeggen als: Eindelijk alleen!

James krabde eens even in het haar en vroeg zich tevergeefs af wat deze mooie jonge vrouw wel van hem kon verlangen. Ongetwijfeld vraagt ze naar mijn meester, dacht hij zonder zich te realiseren dat de vrouw hem niet verstond, antwoordde hij:

— He is out for a walk, your Majesty!

Hij had met zulk een overtuiging en zulk een ernst gesproken, dat Agaris die alleen rekening hield met de klank van zijn stem, in de mening verkeerde dat ook de vreemdeling, die zij reeds van bij de eerste aanblik uitverkoren had, zich verheugde om haar komst.

— Amalga leni tei tordar sala! wat ongeveer de betekenis had van: Grote man, ik ben trots op u!

James werd wanhopig toen hij bemerkte dat Agaris helemaal niets van zijn uitleg verstond; al zijn moed en de enkele woorden Frans die hij vroeger tijdens zijn verblijf te Parijs had opgevangen, bijeenrapend, zei hij met een afschuwelijke tongval en in een gebrekkige zinsbouw:

— Monsieur mon maître, il... est parti...

Dat de vrouw hem niet begreep was geen wonder, want ook een geboren Francaise zou van dit koeterwaals geen jota hebben gesnapt.

Agaris kwam echter nog een stap dichterbij en vooraleer James het had kunnen beletten had ze zijn hand gegrepen. De ontutste reus brak het zweet uit en daar hij helemaal niet begreep wat er gebeurde en Agaris ook niet krenken wilde, dorst hij zijn

hand niet los te maken uit de hare.

— Meni, meni, tanti sorana, lispelde Agaris met diepe tederheid.

Het was een geluk voor James dat hij van heel dit gesprek geen jota begreep, want ongetwijfeld zou hij zodanig geschrokken zijn dat hij zonder twijfel ijlings op de vlucht was geslagen, want de laatste woorden van Agaris betekenden niet minder dan :

— Liefde, liefde, ik ben gelukkig.

Na het uitspreken van deze woorden schoof Agaris de ring, die Rafles reeds de dag van hun komst was opgevalen, van haar vinger en drukte hem in de hand van James, terwijl ze plots van hem wegglipte en naar de deur snelde, waar ze zich nog even omdraaide en zei :

— As tali, menian !

Wat wou zeggen : Tot ziens, geliefde !

Reeds had Agaris de deur achter zich zonder gerucht gesloten, toen James nog steeds geheel beteuterd neerblikte op de ring die hem door de heerseres van Agis in de geopende hand was gelegd. En zijn verbouwereerdheid was zo groot, dat hij er niet aan dacht de ring te doen verdwijnen, toen kort daarop Rafles en Charles binnentraden. De gentleman-inbreker zag onmiddellijk dat er iets niet in de haak was, maar het was Charles die het eerst de ring opmerkte. Hij stootte Rafles met zijn elleboog in de zijde en zei op een toon die duidelijk zijn teleurstelling deed blijken :

— Je hebt inderdaad gelijk gehad, John; Agaris heeft het op James voorzien en het beste bewijs daarvan is, dat ze haar ring heeft achtergelaten !

Bij het horen van deze woorden, scheen James als uit een soort verdoving te ontwaken en met een gebaar als was het een giftig reptiel, liet hij de ring op de vloer vallen, waar hij onmiddellijk door Rafles werd opgeraapt.

— Hij kan ons nog dienst bewijzen, zei hij op kalme toon; en zich vervolgens tot de reus wendend, vroeg hij lichtjes geamuseerd :

— En vertel nu eens James, wat dit allemaal te betekenen heeft. Is Agaris hier werkelijk geweest ?

James, die nog altijd niet volkomen van zijn ontsteltenis bekomen was, slikte een paar keer moeilijk en zei dan op verschrikte toon :

— Ik kon er helemaal niets aan verhalen, Sir. Ik dacht dat ze achter u vroeg en heb haar trachten uit te leggen dat u een

wandeling was gaan maken. Ze schijnt het echter niet begrepen te hebben.

En ongerust voegde de reus er aan toe :

— Waarom zou ze die ring hebben achtergelaten, Sir ?

Rafles antwoordde niet aanstonds op deze vraag, terwijl Charles moeite had om het niet uit te proesten en zich snel omdraaide. Met ijzeren zelfbeheersing vroeg de gentleman-inbreker, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken :

— En wat zei ze dan, James ! Je moet je toch iets daarvan kunnen herinneren ?

De reus dacht enkele ogenblikken ingespanssen na en zei dan haperend :

— Het was iets van Mena of Miné,, neen, verbeterde hij zichzelf : Meni, dat was het dat ze enkele malen heeft herhaald.

Toen hij de ernst bemerkte waarmee Rafles over het gesprek nadacht, waarbij Agaris haar gevoelens ten opzichte van hun vriend ongeveer onomwonden had uitgesproken, kon Charles zich niet langer meer goed houden en gierde het uit, terwijl hij hikkend zei :

— Dat is nog eens een buitenkansje... James... Je bent een echte geluksvogel... Je wordt zoiets als koning van Agis en krijgt een mooie vrouw op de koop toe !

Een trek van ongeloof kwam op het gelaat van James, ongeloof dat langzaam plaats maakte voor de diepste wanhoop. Hij keek smekend in de richting van Rafles, als om van hem te vernemen dat Charles slechts een grapje maakte; toen hij echter bemerkte dat de Grote Onbekende, die bovenmenselijke pogingen deed om zich ernstig te houden, bevestigend knikte, werd James plots heel bleek en stamelde :

— Ja, maar Sir, dat gaat toch zo maar niet ! Ik heb helemaal geen lust om hier te blijven en Agaris kan naar de duivel lopen. Ik wil helemaal geen vrouw !

En hij keek Rafles hierbij met zulken smekenden blik aan, dat deze zijn vriend niet langer voor de gek wou houden en zei :

— Het zal zo'n vaart wel niet lopen, James, daar zorg ik wel voor, ofschoon ik toegeven moet, dat je je in een zeer netelig parket hebt gebracht. We zullen echter zorgen hier zo vlug mogelijk te verdwijnen. Wanneer zouden we kunnen opstijgen, James ?

— Vandaag reeds, als het moet, Sir. Gaan we dan vertrekken ? vroeg de reus gretig.

— Het zou wel eens kunnen dat we vlugger verdwijnen dan oorspronkelijk onze be-

doeling was, James. Maak dus alles maar klaar en zie dat onze bagage aan boord van «The Swallow» komt. Je moet er echter zorg voor dragen dat niemand hiervan iets bemerkt.

— Daar zal ik wel voor zorgen, Sir, zei James geestdriftig.

— Ik betrouw op jou, James, beëindigde Raffles het gesprek en zich tot de jonge man wendend, die tenslotte zijn zelfbeheersing

had teruggevonden, zei hij :

— Kom Charles, we hebben nog een en ander te bespreken met het oog op ons vertrek.

Beide mannen verlieten de loods en terwijl James koortsachtig de laatste hand legde aan de constructie van «The Swallow», begaven beide vrienden zich naar hun zitkamer in het paleis van Agaris.

*

* *

HOOFDSTUK V.

Akon contra Raffles

Toen beide vrienden op de rustbank hadden plaats genomen, die in de buurt van een laag sandelhouten tafeltje stond, waarop zich allerlei rookmateriaal bevond, opende Raffles het gesprek, nadat hij zich eerst verzekerd had dat alles in de kamer in orde was en de verdwijning van hun bagage straks niet vroegtijdig kon worden opgemerkt.

— Je ziet dat het tijd wordt, dat we vertrekken, Charles. Niet alleen heeft die schijnheilige en geslepen hogepriester het op ons voorzien, maar als nu zelfs Agaris last begint te berokkenen, kunnen we beter zo spoedig mogelijk verdwijnen, vooraleer er onherstelbare dingen gebeuren.

— Dat ben ik met je eens, John. De vraag is : wanneer vertrekken we ?

— Het was eerst mijn bedoeling nog een paar dagen hier te blijven, maar zoals de zaken nu staan, zou ik bij het morgenkrieken willen opstijgen.

— «The Swallow» is toch volledig in orde, hoop ik ? vroeg de jonge man.

— Maak je daarover geen zorgen, Charles. Ik heb alles vanmorgen zorgvuldig gecontroleerd en James heeft opdracht de motoren te beproeven.

— Dan ben ik gerust, John. En ben je nu nog altijd van plan om hedennacht een bezoek te brengen aan de tempel ?

— Dat lag inderdaad in mijn bedoeling, Charles, maar ik weet niet of ik niet beter zou doen...

Raffles brak de zin plots af en gaf Charles een duw dat hij opzij tuimelde, terwijl op hetzelfde ogenblik twee werpspiesen met een zwaar gekraak zich trillend in de houten wand boorden, juist ter hoogte van de plaats waar beide vrienden hadden gezeten.

Toen de moordtuigen suizend in de wand terecht kwamen, was Raffles snel als de bliksem rechtgesprongen en stond met een paar vlugge schreden bij het haast onzichtbaar trillende schuifgordijn; de deur welke zich daar achter bevond en die de gentleman-in-

breker bij zijn binnentreden heel goed wist te hebben gesloten, stond nu op een kier. Raffles wierp een blik in de gang, doch zag dat deze geheel verlaten was. Degene die het op hun leven voorzien hadden, waren blijkbaar zeer vlugge lui en schouderophalend begaf Raffles zich terug naar de rustbank, waar Charles nog altijd enigzins verbauwereerd, zijn vriend met vragende blik aankeek.

— Een surprise van Akon, zei Raffles flegmatiek. Zijn mannen moeten wel watervlug zijn, voegde hij er aan toe, terwijl ze tevens heel goed thuis moeten zijn in het paleis van Agaris.

— Waarom denk je, dat deze poging om ons te vermoorden, van Akon uitgaat? vroeg de jonge man.

— Deze veronderstelling ligt voor de hand, Charles, of ben je vergeten wat Sartoris ons vertelde ?

— Maar hij sprak toch niet van moord !

— Ik zal je trachten te verklaren wat er gebeurd is, Charles. Zoals je wel zult kunnen begripen, laat Akon al onze bewegingen door zijn spionnen volgen. Een dezer heeft natuurlijk Agaris in de loods bij James zien binnengaan en waarschijnlijk ook gehoord wat de jonge vrouw heeft gezegd. Voeg daarbij het feit dat Agaris haar ring aan James gaf en je zult best begripen dat Akon zich zo vlug mogelijk van ons wil ontdoen.

— Dan wordt het hoog tijd dat we hier verdwijnen, John !

— Ik ben blij dat je tot die conclusie komt, zei Raffles met lichte ironie, maar eerst toch wil ik de hogepriester voorbeeldig straffen voor zijn misdadigheid. Laten we ons nu echter naar James begeven, om deze op zijn hoede te stellen. Het is mogelijk dat de moordenaars, na hun plan ten opzichte van ons mislukt is, voorlopig van verdere ondernemingen afzien, doch men kan nooit weten.

De beide vrienden stonden recht en bega-

ven zich vlug naar de loods, terwijl Rafles zijn vriend in korte bewoordingen op de hoogte bracht van zijn plan om de aanslag die Akon op hen had doen plegen, met in-trest terug te betalen.

*
* *

Er heerste een diepe duisternis in de stad Agis, die tijdens de nacht slechts op enkele belangrijke punten met acetyleen was verlicht. Het gebeurde echter zelden, dat de bewoners van de stad, uitgezonderd wanneer er feestelijkheden plaats vonden, zich 's nachts buitenshuis begaven. Men leefde heel besloten in Agis en sober gedurende drie Iras, wat overeenkomt met negen maanden, van de westerse tijdrekening, terwijl elke vierde Ira grootse feestelijkheden plaats vinden. Op die dagen heerste er grote uitbundigheid in Agis, maar daar het vieren der vierde Ira pas enkele maanden te voren had plaats gehad, waren de bewoners van Agis tot hun gewone, sobere leven teruggekeerd.

Toch namen de drie mannen, die zich langzaam langs de lanen der stad voortbewo-ge, de grootste voorzichtigheid in acht. Er werd tussen hen slechts fluisterend en met grote tussenpozen gesproken. Twee hunner liepen naast elkaar voorop, terwijl de groot-
ste op een paar passen afstand volgde als om de aftocht van zijn beide metgezellen te dekken.

De lezer zal reeds zonder moeite geraden hebben dat deze drie mannen Rafles en zijn beide vrienden waren; ze liepen voorzichtig en de kleinste der zij aan zijde lopende man-
nen, zei fluisterend :

— Ik wenste maar dat alles reeds achter de rug was; deze plaats begint op mijn ze-nuwen te werken en ik zal blij zijn als ik ze straks met «The Swallow» zal kunnen verlaten.

— Stel je gerust, Charles, zei Rafles op dezelfde, fluisterende toon, binnen een paar uur is alles achter de rug en laten we Agis aan haar lot over. Ik heb me echter voorge-nomen het die schurk van een Akon betaald te zetten dat hij ons wou laten spietsen als waren wij kippen !

— Vergeet echter niet, John, dat de tem-pel des nachts bewaakt wordt en dat we zeer weinig van de schildwachten afweten.

— We hebben vroeger reeds voor heter yuren gestaan, Charles, zei Rafles en zulke kleinigheden kunnen me niet van mijn voor-genomen plan afbrengen. Maar stil nu, we

naderen de tempel, als ik mij niet vergis.

De drie mannen vertraagden nog hun schreden en Rafles zei op zachte, haast on-hoorbare toon :

— Hoogstwaarschijnlijk is er een patroel-je die langs de buitenkant van de tempel een regelmatige rondgang maakt en waar wij eerst mee zullen dienen af te rekenen.

Voorzichtig sluipend, naderden de mannen de tempel nog meer, tot ze het grote gebouw als een reusachtige, vage schaduw voor zich zagen opdoemen. Voor de toegang weer-klonk de regelmatige voetstap van de schild-wacht die op en neer wandelde.

— Alles gaat goed, fluisterde Rafles aan het oor van Charles. Er is maar een man voor de poort ; wacht hier een ogenblik ter-wijl ik me met hem ga belasten.

Charles knikte en diep gebogen, bijna te-gen den grond aangedrukt, verwijderde de gentleman-inbreker zich in de richting van de niets vermoedende bewaker.

Kort daarop weerklonk het eigenaardige gesis van een diamant-adder, door Rafles nagebootst en dat voor de twee achter ge-bleven mannen betekende dat alles veilig was. Op hun beurt, zonder de geboden voor-zichtigheidsmaatregelen uit het oog te ver-liezen, spoedden Charles en James zich naar de plaats van waar het signaal had geklon-ken.

Ze vielen bijna over het lichaam van de schildwacht, die door Rafles zonder gerucht te maken, met een harde vuistslag bewuste-loos was neergeveld, vooraleer de man ge-legenheid had gevonden een kreet van ver-bazing te slaken.

James belaste zich met het bewegingloze lichaam dat hij als een veertje optilde en vlug Rafles en Charles achternasnelde, die door de tempelpoort waren verdwenen.

Rafles had de poort open gevonden en hij had slechts de grote hefboom omlaag die-nen te drukken om zich zonder moeite toe-gang te verschaffen. Charles en James wa-ren hem op de voet gevolgd en op een wenk van Rafles boeide deze laatste handig de bewaker die nog altijd bewusteloos was en duwde hem een prop in de mond om hem het schreeuwen te beletten. De tempel, die de drie mannen waren binnengetreden was op verschillende plaatsen verlicht met dezelfde bekkens die ook in het paleis van Agaris aanwezig waren. Het schijnsel ervan wierp grillige schaduwen af en een ogenblik ble-ven de mannen getroffen staan, beïnvloed

door de geheimzinnige, beklemmende atmosfeer, die van de gehele omgeving uitging. Het meer dan dertig voet hoge, uit zuiver goud vervaardigde en matglanzende beeld van Ara, de Zonnekoning, wierp grote schaduwen af, terwijl de vuistdikke diamant, die in een opening van het voorhoofd was aangebracht, en waarvan Rafles de waarde op een paar millioen pond schatte, veelkleurige stralen schoot.

Het was vooral dit juweel dat Rafles ertoe had aangezet de nachtelijke tocht te ondernemen. Toen hij het bij zijn eerste bezoek aan de tempel in gezelschap van Sartoris had opgemerkt, was onmiddellijk het plan bij hem opgerezen, zich van het juweel op een of andere wijze meester te maken. Toen hij echter ondervond dat de toestand in Agis voor hem en zijn vrienden op het punt stond onhoudbaar te worden, had hij het plan uit zijn hoofd gezet, om nog dezelfde nacht met «The Swallow» te vertrekken. Toen was echter de door Akon bevolen moordpoging geschied, en dit feit had de Grote Onbekende ertoe doen besluiten, zonder dat hij het terrein had kunnen voorbereiden, te trachten de diamant in zijn bezit te krijgen.

Tot hiertoe was het geluk aan zijn zijde geweest en het bereiken van de tempel, zonder opgemerkt te worden, had zeer weinig moeite gekost. Zonder zich nog langer te bezinnen, stapte Rafles op het beeld van Ara toe en begon zich vlug naar boven te werken. Dit kostte zeer weinig moeite, vermits hij, staande op de schouders van Handerson, de knieën van het beeld kon bereiken, terwijl hij zich van daar af langs de verschillende steunpunten, die het beeld bood zich vlug kon omhoog werken. Tenslotte bereikte hij de schouders van het afgodsbeeld, en zijn armen reikend, kon hij juist de diamant in het voorhoofd van Ara raken. Met zijn ene hand omklemde hij het juweel, en met het andere wrong hij het stalen lemmer van een dolk tussen de opening, een kleine smalle groef, die tussen de diamant en het goud was. Met een krachtige ruk brak hij de steen uit de zetting, haalde de diamant voorzichtig uit de opening en liet hem daarna in zijn zak glijden, waarop hij zich vlug naar beneden liet glijden.

Terwijl Rafles zich met het stelen van de diamant bezig hield, was Charles op zijn beurt op ontdekking gegaan en had achter het beeld een klein deurtje ontdekt, dat hij

opende en in een kleine afgeschoten ruimte een kistje met juwelen gevuld opmerkte. Het waren de sieraden waarmede Akon en zijn medepriesters zich tijdens de grote feestelijkheden tooiden. Charles bekommerde zich hierom in genedele, want niet alleen was hij van de gebruiken der priesterschare van Agis niet op de hoogte, maar zelfs indien hij deze gekend had, zou hij er zich nog niet om bekommerd hebben. Het kistje bevatte allerlei snoeren, armbanden, ringen en diademen, alle versierd met edelstenen van het zuiverste water, waaronder diamanten, robijnen, smaragden en enkele buitengewoon mooie safieren. Juist op het oogenblik dat Rafles op de begane grond arriveerde, kwam ook Charles met het kistje beladen, achter het beeld vandaan. Beide vrienden keken elkaar even glimlachend aan en Rafles zei fluisterend:

— Dat was wel niet nodig geweest, Charles! Maar vermits je er nu toch de hand hebt opgelegd zullen we het maar meenemen. Ik ben benieuwd welk gezicht Akon morgen ochtend zal trekken als hij de verdwijning, niet alleen van het oog van Ara, maar ook van de geheiligde sieraden zal zien!

Charles grinnikte even en wou net antwoorden, toen plots een luide gongslag de tempel met zinderende trillingen vervulde, en uit alle hoeken en kanten gewapende krijgers kwamen toegesnel, onder het uitstoten van luide kreten. Rafles draaide zich bliksemsnel om, in de hoop de toegangspoort nog te kunnen bereiken, maar ook hier kwamen gewapende mannen de laatste uitweg versperren. Rafles die een dergelijke situatie niet voorzien had en slechts, voor elke eventualiteit, gewapend was met zijn ammoniakpistool, slaakte een verwensing. De drie mannen zetten zich schrap om de eerste stoot op te vangen, maar spoedig bleek de overmacht té groot. Weliswaar had James een zestal der krijgers met hun eigen lansen bewusteloos geslagen, en ook Rafles en Charles hadden verschillende hunner tegenstrevers neergeveld, maar tenslotte werden ze volkomen overrompeld door de meer dan vijftig man sterke, gillende troep, die tot de tanden was gewapend.

Toen Rafles en zijn vrienden, hijgend en met verscheurde kleren, en de armen met stevige touwen op de rug gebonden, geheel onschadelijk waren gemaakt, week de kring der woedende hen omringende soldaten even uiteen, om doorgang te verlenen aan Akon, de Hogepriester.

Met een valse, boosaardige schittering in zijn ogen begluurde hij de drie gevangenen en siste met een kwaadaardige stem :

— Jullie zijn heiligschenners en op deze daad staat hier te Agis de dood !

Rafles keek de man met een minachtende spotlach aan, doch verwaardigde zich niet te antwoorden.

Hij begreep dat de Hogepriester op een of andere wijze was gewaarschuwd geworden, waarschijnlijk door een zijner spionnen die tot opdracht had, de drie vreemdelingen nauwkeurig in het oog te houden. Rafles begreep niet hoe die man er in geslaagd was hen bij het verlaten van het paleis van Agaris te volgen, daar hij alle voorzorgen had getroffen om niet te worden opgemerkt.

Hij moest erkennen dat hij Akon had onderschat en deze over meer middelen beschikte, dan de gentleman-inbreker vermoed had. Intussen bleef er hem en zijn vrienden niet anders over dan zich voorlopig te schikken in hun lot en een gunstige gelegenheid af te wachten om een poging te wagen om te ontsnappen.

Al deze gedachten waren Rafles bliksemsnel door de geest gegaan, op het ogenblik dat Akon het woord tot hem richtte. Toen de laatste zag dat de vreemdelingen niet wensten te antwoorden, gaf hij woedend het bevel de gevangenen naar de onderaardse gewelven van de tempel, die tot gevangenis dienden van hen die ter dood waren veroordeeld, over te brengen.

*

* *

HOOFDSTUK VI.

Het offer van den Zonnegod

Het daglicht was sinds lang aangebroken, doch Rafles en zijn metgezellen hadden daarvan niets gemerkt, daar het onderaardse vertrek waarin ze waren opgesloten, op geen enkele wijze licht van buiten ontving. Het was er stikdonker en de drie mannen konden elkaars nabijheid slechts opmerken door elkaar aan te raken of door het geluid hunner stem. Ze hadden onder elkaar reeds elke mogelijkheid tot ontvluchten besproken, maar voorlopig viel er niet aan te denken te kunnen ontsnappen, vermits de cel uit meterdikke muren bestond, terwijl de deur die door een hefboom langs buiten, op en neer werd bewogen, uit een zware, dikke rotsplaat bestond, die met geen mogelijkheid te verwrikken was.

Het kwam er voor de gevangenen dus op aan, geduld te oefenen, tot ze uit de kerker zouden worden gehaald. Zonder veel moeite hadden ze zich van hun banden weten te bevrijden, een werkje waarbij vooral James zich buitengewoon verdienstelijk had gemaakt. Met zijn tanden had de reus de banden die Rafles armen omkneld hielden, als het ware losgescheurd en eenmaal dat bereikt was, kostte het de gentleman-inbreker niet veel moeite om op zijn beurt zijn vrienden van hun koorden te ontdoen. Tijdens de vele uren die ze zich nu reeds in de cel bevonden, hadden de mannen zorgvuldig hun plannen opgebouwd en volgens Rafles kwam het er slechts op aan, de gunstige gelegenheid af te wachten. Elk der drie mannen kende zijn taak, die hij te vervullen had, tot de minste kleinigheden, en het wachten was nu slechts op de gunstige gelegenheid.

Rond het middaguur schoof plots met luid gekrijs de stenen afsluiting in de hoogte en aan de drie mannen werd het bevel gegeven naar buiten te komen, bevel waaraan ze zonder de minste aarzeling voldeden. Bij het schijnsel van walmende fakkels kwamen de drie mannen uit de cel en bevonden zich in de gang te midden van een twintigtal solda-

ten, die onmiddellijk hun wapens op de gevangenen richtten. Het viel geen dezer mannen op dat de drie gevangenen ongeboeid waren, want geen hunner had de gevangenneming van de vorige nacht meegemaakt. Langzaam begaf de kleine stoet zich doorheen de lange gang en beklom de treden van de trap, die naar de grote hal van de tempel leidde. Deze tempel stond afgezonderd van alle andere gebouwen van Agis en was enigszins hoger gelegen; er omheen op een afstand van enkele honderden meters bevonden zich de woningen van de priesters. De tempel zelf was gebouwd in de vorm van een Ira, een soort zonnebloem, met een door een grote koepel overdekte middenhal van waaruit twaalf gangen in de vorm van bloemblaadjes gingen en dienden als standplaats van beelden, opgericht ter nagedachtenis van beroemde doden. De middellijn van de cirkel onder de koepel was ongeveer driehonderd voet, de hoogte van de koepel vierhonderd voet en de lengte van de stralen honderdvijftig voet. Het gebouw zelf was opgetrokken uit zuiver witte rotssteen, die door de zon verbleekt bijna pijn deden aan de ogen. De buitenkant van de koepel en van de twaalf bloembladgangen was geheel bedekt met dunne bladen geslagen goud, terwijl verschillende beelden van hetzelfde metaal het gebouw bekroonden op verschillende plaatsen. Het was bijna onmogelijk te beschrijven welke grootse indruk deze tempel maakte, en meer dan eens had Rafles er in grote bewondering voor gestaan. De hoofdtoegang van het gebouw was gelegen tussen de twee noordelijkste stralen van de bloemblaadjes en was afgesloten met zware bronzen poorten, gegraveerd met allegorische voorstellingen en overladen met goud. Naar het middenaltaar toetredend, zag men een schouwspel dat zelfs iemand met de grootste verbeelding zich niet kan voorspiegelen. Wanneer men zich in het midden van de tempel bevond, welfde deze zich in slanke bogen omhoog.

juist zoals de St. Pauluskerk te Londen, maar alleen in een flauwere hoek en uit de trechtervormige opening van de uiterste top, viel een heldere lichtstraal op het gouden altaar neer, dat voor het gigantische beeld van Ara, de Zonnekoning, was opgesteld. Aan de oostelijke en westelijke kant bevonden zich eveneens andere altaren en ook andere lichtstralen vielen hier op neer. Naar alle richtingen, geheimzinnig en mysterieus gingen de straalvormige gangen, ieder doorboord door één enkele lichtstreep, die als een witte zuil naar beneden viel. Het altaar was van marmar, bedekt met zuiver goud, rond van vorm, evenals de zon, vier voet hoog en zesendertig voet in de middellijn.

De vloerbedekking voor dit hoofdaltaar was niet, zoals in het overige gedeelte van de tempel, uit witte marmar vervaardigd, maar van massief brons. Op deze drie altaren en de figuren er omheen na, was de geheele ruimte onder de geweldige witte zon geheel ledig en zonder versiering, iets wat de indrukwekkende grootheid ervan nog verhoogde.

Rafles en zijn beide metgezellen werden naar het midden van de hal geleid, waar ze werden opgewacht door een schare van priesters, omringd door een lijfwacht. De drie mannen konden zien dat een geweldige mensenmassa de tempel binnenstroomde, blijkbaar in afwachting van een of andere gebeurtenis en Rafles was er stellig van overtuigd dat hij en zijn vrienden daarvan ook waarschijnlijk het middelpunt zouden vormen.

Precies op het middaguur, verscheen Akon, gekleed in een zwarte, lange toga en vergezeld van twee andere priesters. Hij deed teken aan de drie mannen om nog dichter op het altaar toe te treden, zodat iedere bewoner van Agis, die in de tempel aanwezig was, hen zou kunnen zien. Rafles keek om zich heen naar de geweldige zee van menselijke gezichten, die zich uitstrekte tot aan de verste randen van de grote tempel. Allen poogden een glimp op te vangen van de geheimzinnige vreemdelingen, die zulke vermetele, heiligschendende daad hadden bedreven, de eerste vreemdelingen, die, naar het weten der menigte, ooit een voet in Agis hadden gezet, zover mensenheugenis ging.

Toen de drie mannen duidelijk zichtbaar werden, steeg er uit de menigte een gemompel op, dat door de grote koepel weerkaatst werd, en Rafles zag een bos van opwinding

over de duizenden gezichten gaan, als het roze licht over een bleke wolk, een inderdaad merkwaardig schouwspel.

Tenslotte bevonden de drie mannen zich op de bronzen vloer voor het hoofdaltaar; de ruimte was ongeveer dertig voet rondom de gouden standbeelden met touwen afgezet, waarachter de mensen hadden plaatsgenomen. Daarbinnen stond een kring van in het wit geklede priesters, die Akon omringden, die, zoals reeds gezegd een zwarte toga droeg.

De drie mannen stonden op de bronzen vloer, zonder te vermoeden wat daaronder voor hen werd voorbereid, hoewel Rafles een vreemd sissend geluid opmerkte, dat schijnbaar uit de vloer scheen te komen, maar dat de Grote Onbekende niet verklaren kon. De drie vrienden wisselden een blik van verstandhouding en wachtten slechts een gunstige gelegenheid af om handelend op te treden, van het ogenblik dat ze een kans zouden zien.

Dat alles gebeurde, terwijl Akon's ogen schijnbaar in godsvruchtige bespiegeling op het altaar voor hen gevestigd waren, terwijl de ogen van Rafles in een ander soort bespiegeling op het smalle gedeelte van Akon's rug strak gericht waren. Eensklaps wierp de Hogepriester zijn lange armen omhoog en begon met plechtige stem een lied aan te heffen, waarvan voor Rafles grote brokstukken verloren gingen, maar dat, afleidend uit hetgeen hij begrijpen kon, blijkbaar een aanroeping was van de Zonnegod. Deze aanroeping duurde geruime tijd en Rafles die ongeduldig werd, dacht dat er nooit een eind ging aan komen. Tenslotte echter beëindigde Akon zijn gebed, want iets anders kon het bezwaarlijk zijn, en een luide gongslag, zoals Rafles ook gehoord had de vorige nacht, weerklonk.

Op dit teken, wierp Akon nogmaals de armen omhoog en riep met schrille stem, iets wat Rafles duidelijk verstaan kon :

— Aanvaard het offer dezer heiligscheners, o Zon !

De Grote Onbekende, die de Hogepriester zorgvuldig in het oog had gehouden, waarschuwde zijn beide vrienden met een luide schreeuw, toen hij zag dat Akon naar voren boog en een soort hefboom op het altaar aanraakte.

Op het ogenblik dat de Hogepriester zich naar het altaar boog, werd de grote zee van gezichten omheen de mannen plotseling rood

en een diepe ademtocht steeg op als een algemene zucht.

Op hetzelfde oogenblik dat de drie mannen, bij het waarschuwend geroep van Rafles snel achteruit sprongen, terwijl ze daarbij verplicht waren enkele der soldaten met goedgerichte vuistslagen neer te slaan, op dit zelfde oogenblik was met een scheurend geluid de gehele bronzen vloer voor de voeten der drie mannen weggeschoven en in de plaats ervan zagen Rafles en zijn vrienden een gladde, marmeren schacht, die eindigde in een groot en gloeiend vuur onder het altaar, heet en omvangrijk genoeg om een heel oorlogsschip te doen smelten.

Terwijl dat alles in één oogwenk gebeurde, in veel minder tijd dan het kost het te beschrijven, week plotseling de menigte vol eerbied uiteen, terwijl de soldaten die Rafles en zijn vrienden woedend hadden aangevallen, hun pogingen plots stopzetten.

Ook de drie mannen staakten de strijd, toen ze tussen de opening die de mensenmassa gelaten had, in snelle gang, maar trots en statig Agaris, de heerseres van Agis, op het altaar zagen toetreden.

Akon was bij de verschijning van de vrouw bleek geworden, terwijl de priesters die hem omringden, het hoofd bogen en niet dorsten op te kijken.

Toen Agaris de drie vrienden naderde, keek ze met van smart omfloersde blik even in de richting van James, doch slechts een onderdeel van een seconde, waarna ze opnieuw vlamvande blikken in de richting van Akon wierp.

— Akon ! riep ze, wie heeft u het recht gegeven te handelen, zonder Agaris te raadplegen ? Jij overtrad hierdoor de wetten door de Zonnegod zelf bepaald. Doch daar het gebed door jou werd uitgesproken en de god een offer moet worden gebracht om het onheil van Agis af te keren, is het offer onvermijdelijk.

En vooraleer Rafles het had kunnen verhinderen, wierp de jonge vrouw zich naar beneden in de gloeiende, brullende vuurmond, onder het uitroepen der woorden :

— Akon ! De wraak van de Zonnegod treffe je !

Eén oogenblik bleef de menigte verstijfd van afschuw en schrik onbewegelijk en ook Rafles en zijn vrienden konden niet van hun plaats komen, als door de bliksem getroffen. Daarna ontstond een verschrikkelijk tumult dat nog overstemd werd door het luide ge-

brul van woede, dat aan de keel van James ontsnapte. De menigte verbrak de koorden waarachter ze was opgesteld en stortte zich naar voren.

Met een paar stappen waren Rafles en zijn beide vrienden omheen de opening gerend en sprongen te midden der schare priesters aan de overzijde van de vuurgloed, op het oogenblik dat de menigte zich in razernij op de soldaten wierp, die zich met de moed der wanhoop trachtten te verdedigen, maar geheel onder de voet werden gelopen.

Met een geweldige sprong had Rafles de Hogepriester bereikt, die nog steeds verwezen naar de vlammen stond te zien, waarin Agaris was verdwenen. Toen hij de vreemde deling voor zich bemerkte, stootte de Hogepriester een gillende kreet uit van woede en wierp zich als een tijger op zijn tegenstander. De Grote Onbekende, van een verschrikkelijke haat vervuld, wachtte Akon rustig af, greep hem als een kind bij de lenden en met een machtige zwaai wierp hij Akon, over de hoofden der andere priesters heen, hij viel juist neer bij de mond van de schacht en gleeed waanzinnig gillend in de laaiende gloed, die hij voor Rafles en zijn vrienden voorbestemd had.

Toen de priesters dit zagen, vluchtten ze ijlings uit de nabijheid van de man, die hun aanvoerder een zo'n vreselijke dood had doen vinden en met bliksemde ogen om zich heen blikte. Intussen had de menigte zich bijna door de gehele tempel verspreid, waar ze op de vluchtende priesters stootten. Deze werden zonder vorm van proces, door de door de dood van hun heerseres uitzinnig geworden mensenmassa, in enkele oogenblikken hun Hogepriester achterna gezonden.

Terwijl zich dat alles afspeelde en de soldaten die niet vertrappt waren geworden, door de vlucht hun leven trachtten te redden, was Rafles, na Charles en James met enkele korte woorden op de hoogte van zijn plannen te hebben gebracht, achter het beeld van Ara verdwenen, waar de vorige nacht, bij hun gevangenneming, Akon de juwelen terug in het kistje had opgeborgen, samen met het «oog» van het afgodsbeeld. Charles van zijn kant, was op zoek gegaan naar de hefboom, die de bronzen vloer in beweging zette en slaagde er in, ze haar vroegeren stand te doen innemen.

Toen Rafles opnieuw te voorschijn kwam, had hij de ring die Agaris aan James had overhandigd, over de middenvinger van zijn

linkerhand geschoven. Op een teken van de Grote Onbekende, snelden de drie vrienden over de bronzen vloer naar de toegangspoort van de tempel, waar de menigte, bij het zien van juweel van Agaris, dat de grootste macht in het land vertegenwoordigde, eerbiedig plaats maakte om zich daarna, gillend doorheen de tempelruimte te storten, waar zij grondig alles begonnen te verwoesten.

Snel als hazewindhonden, snelden de drie mannen in de richting van het Paleis van Agaris, waar de soldaten, weer op vertoon van Agaris' ring, onmiddellijk plaats maakten. Het gerucht van de dood hunner heerseres was reeds in het paleis doorgedrongen, en tevens wisten ze dat de rechtstreekse schuld daarvan bij de Hogepriester lag. Niemand in het paleis dacht er dan ook maar een ogenblik aan, de drie vreemdelingen, die de ring van Agaris in bezit hadden en daardoor met het hoogste gezag van het land bekleed waren, ook maar iets in de weg te leggen.

Gebruik makend van de chaos die te Agis

heerste, brachten de drie vrienden zo vlug mogelijk «The Swallow» buiten de loods, want Rafles was er van overtuigd dat, zo haast de orde in de stad enigszins zou zijn terug gekeerd, de mening der menigte zich tegen de vreemdelingen zou keren, die voor hen dan de schuld van alles zouden zijn.

Vlug namen de drie mannen in het toestel plaats en het was geen ogenblik te vroeg, want juist op het ogenblik dat het vliegtuig, door middel van zijn helioschroef zich van de bodem losmaakte, verscheen in de tuin van het paleis, op een paar honderd meters afstand, een groepje soldaten, aangevoerd door de commandant van Agaris lijfwacht, die kennelijk de bedoeling hadden de vreemdelingen gevangen te nemen.

Ze kwamen echter een halve minuut te laat, want snel als een havik had het toestel de aarde verlaten en werd onder de ogen der soldaten die woedende kreten slaakten, steeds kleiner en kleiner, tot het als een stip aan de horizon verdween...

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal :

Goudzoekers in Afrika

Druk. MEVA, p.v.b.a, Hove (Antwerpen) Tel. 12034.

